

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

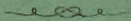
(Rev) Litt.
So.

Ur

Fantasiën och Verkligheten

af

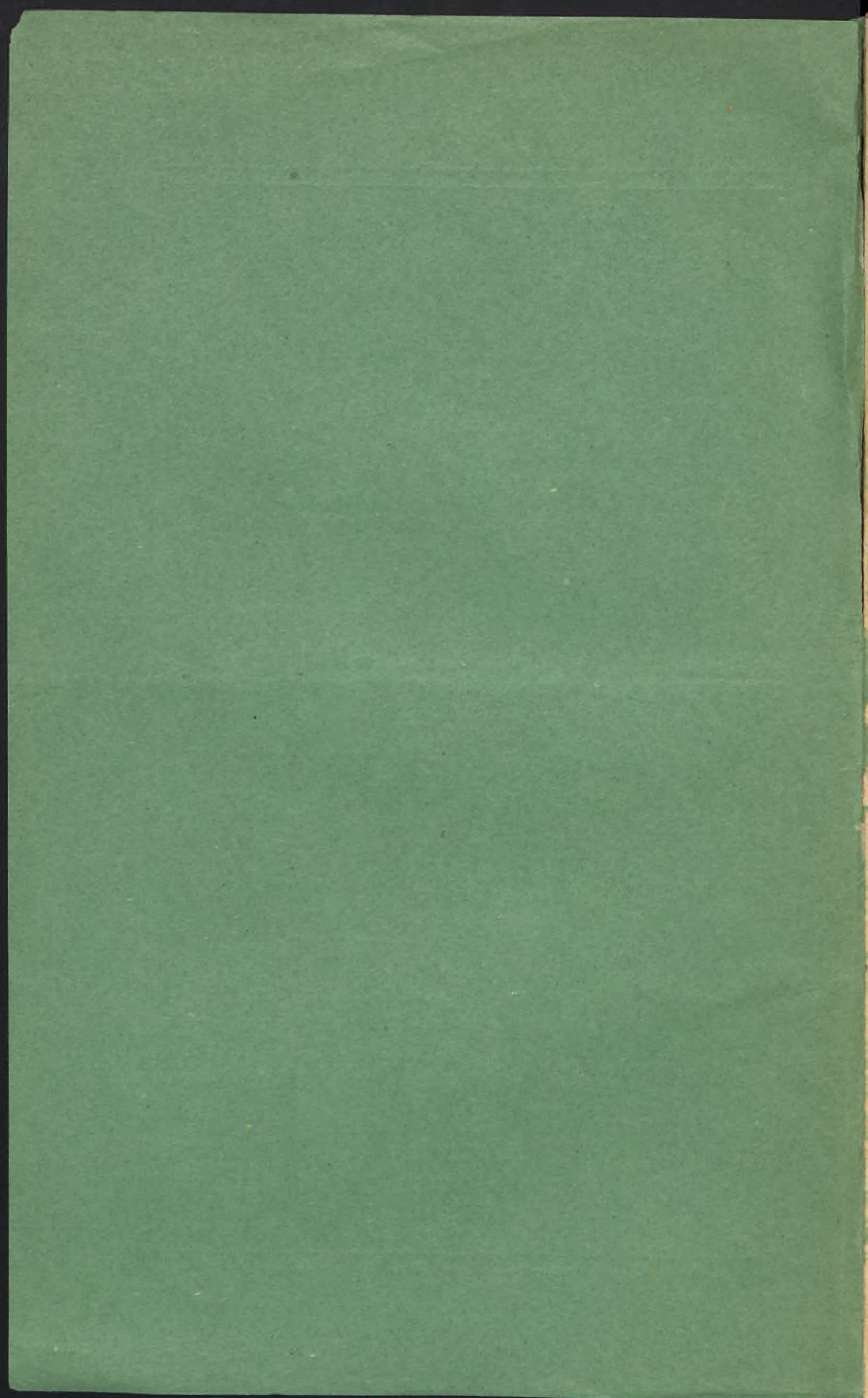
J. Andersson.

M A L M Ö.

C. A. ANDERSSON & C:s BOKTRYCKERI,
1881.

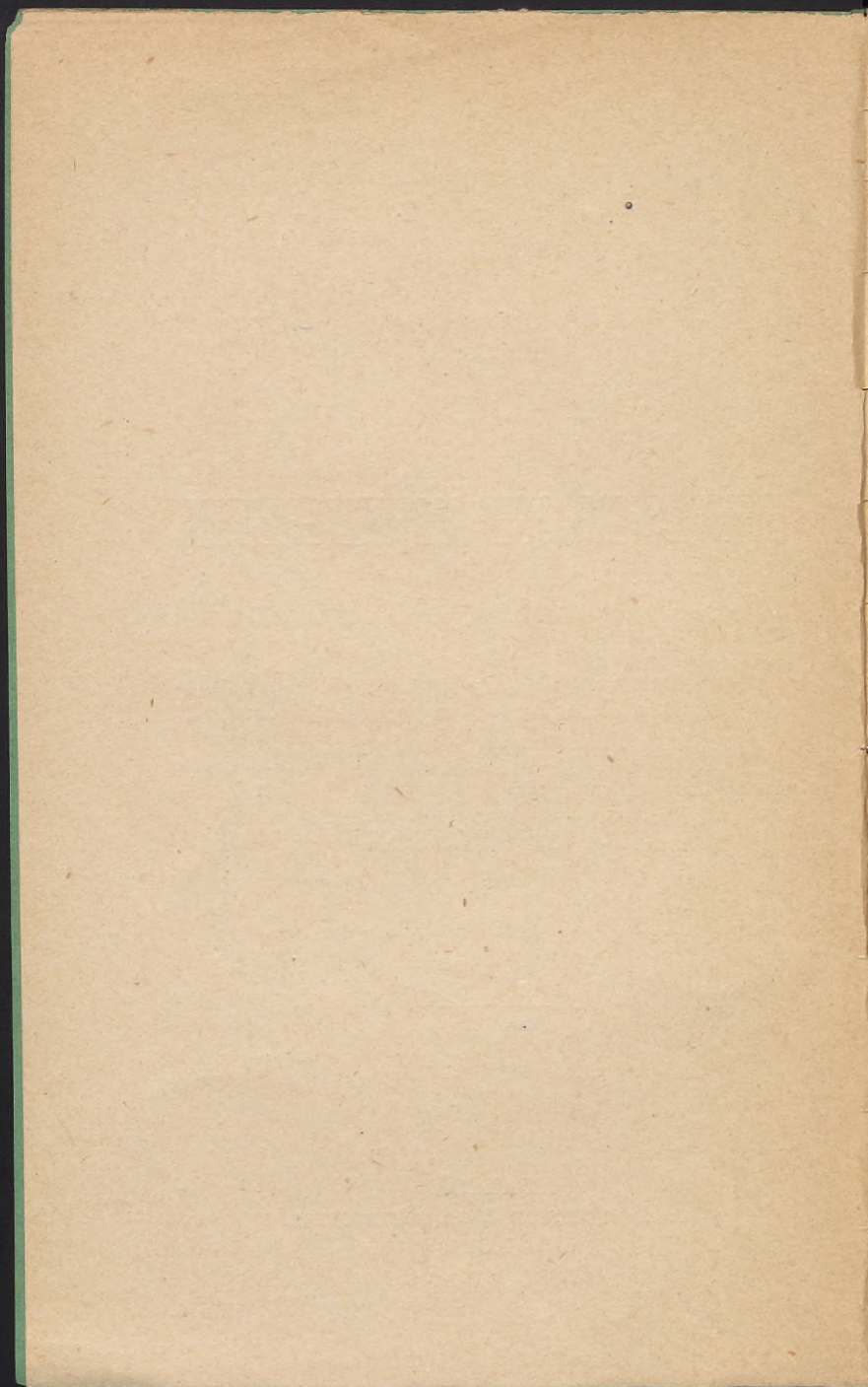
UR

FANTASIEN OCH VERKLIGHETEN

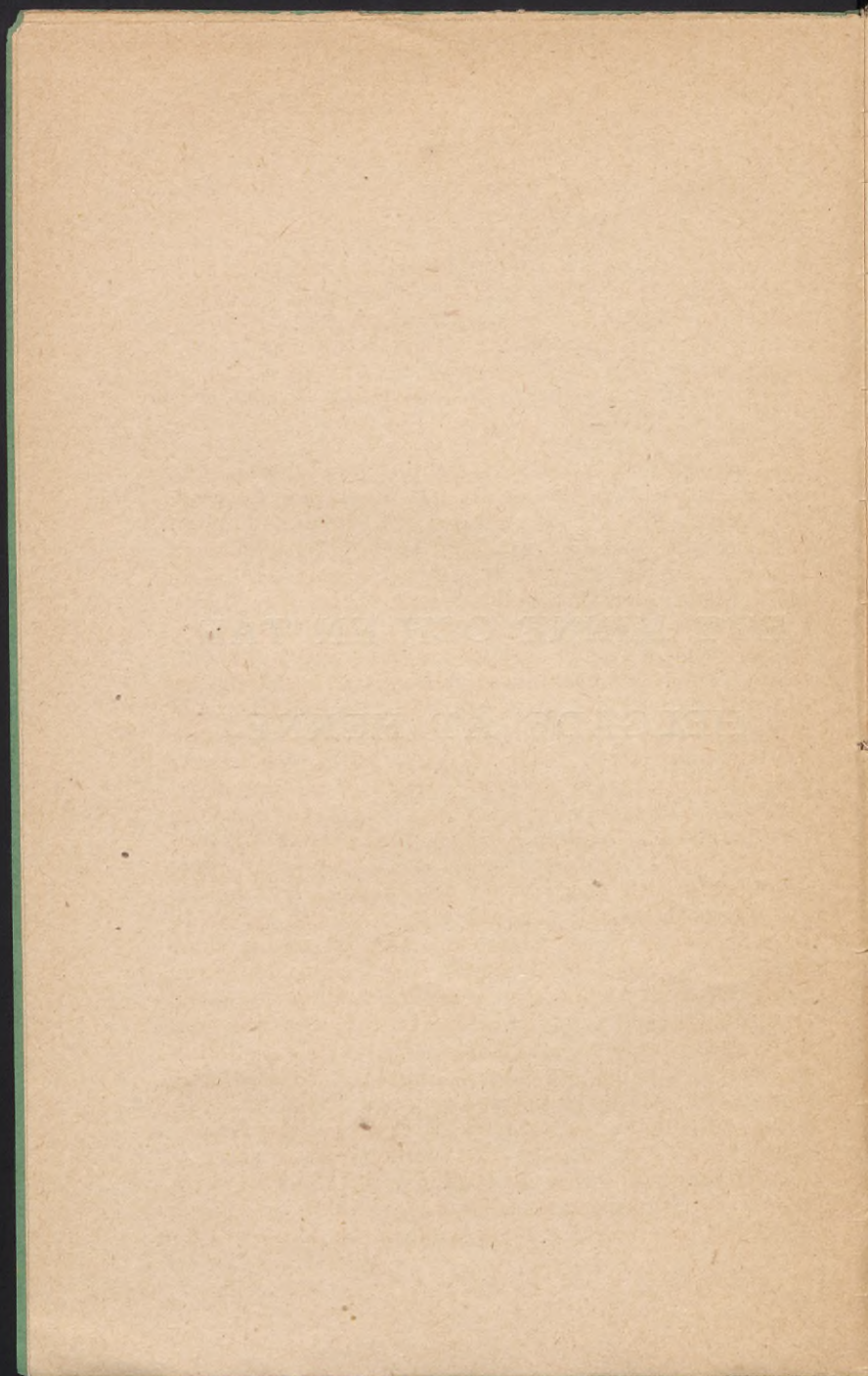
AF

J. ANDERSSON.

MALMÖ,
C. A. ANDERSSON & C:s BOKTRYCKERI,
1881.

ETT MINNE OCH EN TÅR,
HELGADE ÅT HENNE.

En del utaf barndomen innefattar ju skoltiden, den tiden, då blodet spelar så hastigt omkring i ådrorna, då hjertat klappar så våldsamt i den ungdomliga barmen, då ögat har en sådan skälmaktig glans, då munnen drager sig till ständiga leenden, då livvets allvar med sina moln ännu icke lägrat sig på den ljusa pannan. Den tiden är nu för alltid försvunnen. Sedan dess har man fått göra många bittra erfarenheter. Smärtsamma stunder, mödor och besvär ha för alltid jagat bort det barnsliga löjet och fördystrat det forna glädtiga väsendet. Men ett följer oss genom alla skiften, det lefver inom vår egen barm, och lemnar oss icke förr än vid grafven. Detta är minnet af det förflutna. — Här går jag att teckna några minnen från min barndoms nejder, hvilka sammanknyta sig med en nu timad händelse, som väckt mitt innerligaste deltagande, och som rört en öm sträng i mitt hjerta.

H—s folkskola, derifrån min berättelse tager sin början, ligger i en angenäm trakt, på trenne sidor omgifven af täcka björkdungar, och framför den fjerde sidan utbreder sig en stor gräsplan, hvilken var samtliga ungdomarnes af båda könen lekplats, der man efter slutad undervisningstimma fritt kunde få tumla omkring i alla möjliga lekar och upptåg. Antalet barn, som under skoltiden bevistade denna skola, var omkring ett hundra, och utaf dessa fyra tiondelar flickor. Bland dessa var en, som i synnerhet tilldrog sig min uppmärksamhet. Hon var skön och älksvärd, och, fastän jag endast var ett barn, började dock vid åsynen af henne mitt hjerta klappa lite fortare. Hon var icke

allenast skön till det yttre: äfven hennes inre menniska förrådde en något mer än vanlig skönhet, och ur hennes klara djupblå ögon framlyste omisskänligt hennes inre själshalt. Hon hade ett ljust förstånd och en synnerligen god fattningsförmåga, hvilket gjorde, att hon redan vid tio års ålder intog hedersrummet som öfverst på flickornas bänk. Alltid var hon mild, vänlig och förekommande, och som sådan var hon ju afgjordt både lärarens och kamraters älskling.

Alltid när vi inför vår ofta stränge lärare skulle afhöras våra lexor, satt hon på hans knä eller stod vid hans sida och tjenstgjorde med att i hans ställe hålla boken och rätta felen, då vi kommo ur koncepterna. Jag mins, hur ofta, då jag stod framför henne för att blifva afhörd min lexa, min blick förlorade sig i hennes sköna ögon, tankarne förvirrades, och — lexan gick upp i rök. Ack, du barnsliga enfald! jag glömmmer aldrig, då hon stundom fick lemna mig boken tillbaka med uppmaning att jag skulle läsa bättre på. Men hennes blickar förrådde någonting mildare, och hade hon icke suttit på lärarens knä, nog hade hon öfversedt med felen. För mig var det en ljuf uppoffring att få läsa på lexan. Då skulle jag ju än en gång få stå framför henne och se hennes ljufva ansigte och åter så saligt få drömma — men kanhända åter glömma min lexa.

I våra lekar var hon drottningen. När hon var borta, uppstod ett tomrum, som ingen förmådde fylla. Barndomens fantasi är ju alltid uppfinningsrik på lekar. Bland många andra lekte vi äfven bröllop, och ni behöfver väl icke undra öfver, hvem som då var bruden. En krans af förgät-mig-øj prydde då hennes blonda lockar, och ni torde icke heller behöfva undra öfver, hvem som var den ifrigaste samlaren utaf dessa blommor. Ack, hvad mitt hjerta klappade af glädje, då hon någon gång stannade inne, medan de andre voro ute, så att jag obemärkt kunde räcka fram ett åt henne gömdt äpple eller en serie åt henne samlade bokmärken! Ljufva voro dessa stunder — kanhända de ljufvaste i hela mitt lif. Det var sabbats-

stunder, som jag aldrig glömmet. Jag förmår ej i ord skildra, hvad hjertat kände och ännu vid tanken derpå känner.

Hennes föräldrar voro ett mycket bildadt och tillika välbehållet bondfolk, allmänt vördade för deras goda seder och flärdfria lefnad. Med den största omsorg uppfostrade de sina barn i tukt och Herrans förmaning, hvarföre de ock höllos till en ständig skolgång, der deras flit och framsteg fullkomligt återgäldade den fader- och moderliga omsorgen. Det var ett hem, der lyckan nedslagit sina bopålar.

Men lyckan är ju aldrig varaktig. Knappt ha vi smakat på dess ljufva sötma, förrän den gyllne pokalen är oss frånryckt. Barndomens molnfria himmel försvinner, dess solar och stjernor förblekna, då man väl satt foten öfver tröskeln till det skede af lifvet, då man skall börja att vandra sin bana som sin egen herre. Jag slutade min skolgång, blef konfirmerad och inom kort äfven föräldralös. Men hon, som under barndomen varit föremålet för min beundran och tillgifvenhet, bibehöll alltjemt sin plats i mitt hjerta, oakadt vi blefvo milsvidt skilda. Men då man är upptagen och sysselsatt med arbete, blifva sådana minnen alltmera dolda och gömda, då bryderi och allvar göra sin makt gällande. Men när dagens möda var slutad, då aftonstjernen började att stråla på det blåa fästet, då började äfven en annan stjerna att stråla med härlig glans i min själ. Det var stjernen från min barndomshimmel.

År förflyta. Äfven hon har blifvit mogen att framgå till Herrans altare och aflägga sina löften om evig trohet och kärlek. Jag såg hennes tårar. Det var en högtidlig stund, en stund, som gjorde intryck på alla — ingen må derfor undra öfver, att den gjorde intryck på hennes englarena, blödiga själ. Äfven hon hade nu tagit steget öfver den tröskel, hvilken jag fem år förut öfverträd. För första gången sen skoltiden såg jag henne nu. Jag såg henne åter som brud — men som Kristi brud. Fem år medföra ju stora förändringar. Hon hade utvecklats till en blom-

strande ungmö. Hon hade med detsamma gjort inträde i en farlig verld, men hennes rena själ anade det icke. Hon, som hade upplefvat en så lugn och skön barndom, kunde omöjligen ana de stora faror, som möta hvarje menniska, och som äfven skulle möta henne. Hennes oskyldiga, rena blick kunde omöjligen upptäcka frestelsens fint utlagda nät.

Sedan dess ha' åter år förflutit. Hon har knappast gjort inträde i sitt adertonde år. Jag har ej varit i tillfälle att se henne, sedan jag såg henne vid Herrens altare. Då min tanke under denna tid någon gång ilat till henne, har alltid denna både ljuvfa och bittra fråga uppstått i min själ: hvem är den lycklige, som en gång skall sluta denna ängel i sin famn och kalla henne sin brud och maka? Men dervid har jag alltid kommit till detta resultat: hon står ännu som en halfsprucken ros, hon njuter nu i fulla drag af ungdomslifvets fullkomligaste, renaste glädje. När rosen en gång är fullkomligt utblommad, kan mycket hafva förändrats.

Kommer så våren 1881, och med den når mig ett rykte, som jag aldrig kunnat ana. Ryktet gälde *henne*. Det käns bittert för hjertat att lyfta på den förlåt, som utgör gränsen mellan en ung flickas lycka och olycka. Men jag måste det, och när ni skådat bakom denna förlåt, då kan ni ej underlåta att med mig frampressa en suck och på samma gång utropa ett ve.

Som jag redan nämnt, voro hennes föräldrar för-mögna. De bebodde en vacker gård med många smakfulla rum, och som de ej sjelfva nyttjade alla, kom en dag en omkring femtio år gammal vördad hemmans-egare från en grannsocken (samme man var en af deras förtrognaste vänner) och bad om att få hyra ett par af de lediga rummen, emedan han på gamla dagar ville slå sig i ro. Detta beviljades hellre än gerna, så mycket mer som de under en hel mängd af år haft ett mycket vänskapligt umgänge med hvarandra. Man-
nen i fråga sålde sin gård, och som han ej hade någon skuld och inga arfvingar, fick han en betydlig summa, med hvilken han nu ville bereda sig och sin hustru

en sorgfri ålderdom och uteslutande egna sig åt Herrens tjänst, ty han, som ock hans hustru, hade alltid utmärkt sig för en mycket exemplarisk kristlig vandel. Isynnerhet mannens rykte flög vida omkring för hans outtröttliga nit för Herrens sak. Han besökte sjuk-sängar, han tröstade svårmodiga och uppmuntrade de svaga, så att hans namn var kärt och dyrbart för många. Vi hafva redan omtalat, att vår flickas för-äldrar voro gudfruktiga, och det är derföre ej att undra öfver, att värdfolk och hyresgäster lefde på den mest vänskapliga och förtroliga fot med hvarandra. De förra kunde omöjligen i denne helige man skåda den mordängel, som skulle gifva dem ett sår, hvilket ej tiden förmår läka, och en hågkomst, som ej en gång döden och grafven förmå utplåna. Utan minnet af denna svarta handling skall fortplantas till andra släkten, och de skola en gång med en rättmätig harm peka mot hans stoft och säga: "der ligger den skändlige förföraren af den rena, oskyldiga, knappt sjutton-åriga flickan." Ja, hvem kunde ana, att han, som för världens ögon grånat i Herrens tjänst, skulle inom sin barm bära ett så grymt hjerta. Liksom ormen smög sig in i edens lustgård och förgiftade dess skönaste blomma, så smög sig denne lömske förnedrare, dold under gudaktighetens täckmantel, in i en lycklig familjs blomstergård, förkrossade ett faders- och moders-hjerta och härjade deras förhoppningars vårfäit, i det hans giftiga ande förpestade och hans lågande blick förbrände den ännu svaga, oskyldiga, intet ondt anande, späda blomman. Hans otyglade lidelser och hans nedriga begär efter att förföra henne hade efter all sannolikhet börjat upplamma i hans hjerta redan innan hon blef konfirmerad, ty han var flyttad till hennes hem, innan konfirmationen skedde; och så snart hon trädte utom förgården till Kristi altare, började han sina frestelser. Vi skola se till, hur han med en slug beräkning utlade sina nät.

Det är, som vi veta, en tid efter det ungmön är konfirmerad, som hennes väsende antager en helt annan gestalt. Hennes ögon förråda en ljuft drömmande

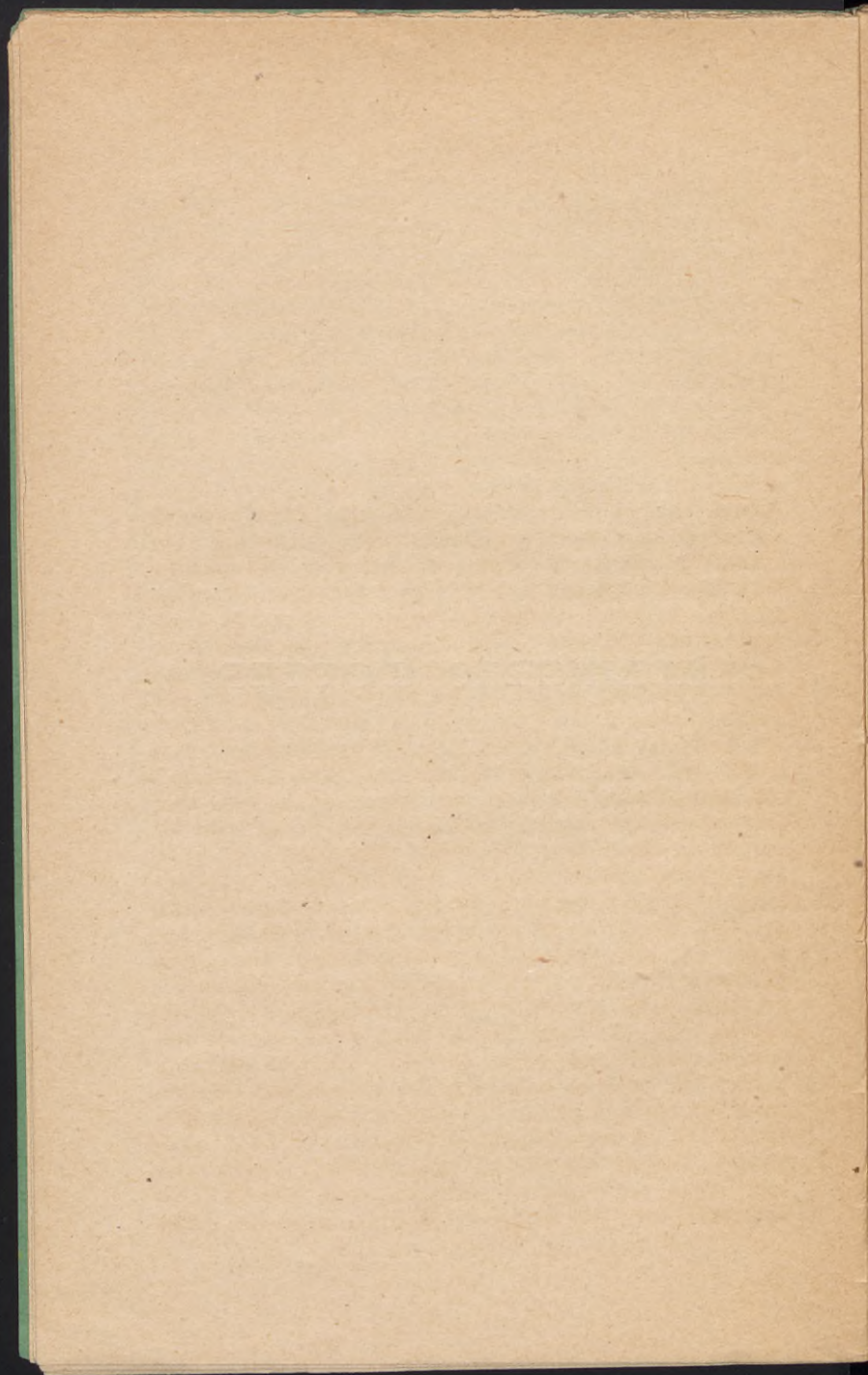
tankspriddhet, och sköna aningar uppstiga i själen, aningar, som hon ännu icke själf förstår. Det är brodden, som börjar uppspira af den blomman, som heter kärlek. Det är de aningar, hvilkas gåta sedermera alltid löses i de orden: *hon älskar*. I årtal sväfvade dessa känslor i ett behagligt virrvarr omkring i själen, utan att de fäst sig vid något bestämdt föremål. Detta hade möjligen äfven han förutsedt och deraf funnit, att, om han skulle få sin lidelse svalkad, borde han handla, innan hennes hjerta funnit något bestämdt att fästa sig vid, innan det öppnats för någon yngling, som var hennes kärlek värdig. Såväl hon som hennes föräldrar hyste ett djupt förtroende till honom, för hans milda, förekommande sätt, hans sedliga och kristligaandel. Han var mild mot henne. Hon har troligtvis funnit hans umgänge behagligt på grund af hans hycklade ifver för det rena, sanna och sköna. Och det var ju omöjligt för hennes vaksamma föräldrar att se någon fara för deras dotter af hans umgänge. Han var ju gift och dertill ett gammalt Guds barn. De hade säkerligen den föreställningen, att det var en heder för deras dotter att kuuna efterkomma hans goda råd och förmaningar, och att han nog verkade förädlande på henne såväl som på de andra af deras barn. Men de skulle annat blifva varse. Vid ett lägligt tillfälle yppade han för henne sin lidelse. En besynnerlig känsla måste hafva intagit hennes själ gent emot denne man. Hon tillbakavisade hans begäran med en sagtmodig föreställning, om hur stor synd de då beginge. Då öppnar han sin mycket brukade bibel. Han bäfvar icke för att taga Guds heliga ord liksom till vittne på sitt afskyvärda uppsåts loflighet. Han påpekar der ord, som skulle antyda så mycket som: allt det, som går af kärlek, är ingen synd. Men han söker icke blott framdraga dylika bevisningar: han begagnar äfven den sluga beräkningens nedrigaste utvägar. Han hade ju med sin hustru inga barn . . . men tyst, vi vilja ej här söka skildra alla de djefvulska föreställningar, som han måste begagna, innan han fick den älskliga flickan på fallets brant,

innan han fick förhärja den ros, som väl ej utslagit för honom. Nog mötte han i början alvarligt motstånd. Men äntligen vann han sitt spel. Jag bäfvar, då jag måste uttala dessa sorgliga ord: *hon föll*, föll ett offer för hans tärande lidelser. Hur han kunde få en sådan makt med henne, deröfver hvilat en slöja, på hvilken vi af vörndnad för henne icke försöka att lyfta. Hon började att alltmera blekna, den fordna glädtheten försvann, och sorgens moln hade lägrat sig på den hittills alltid ljusa pannan. Föräldrarna sågo med bedröfvelse deras dotters plötsliga förändring och beslöto att taga henne med sig till läkare och rådfråga honom om orsaken. Hvilka förskräckliga qual måste den arma icke utstå! Sjelf visste hon nog förhållandet, men vågade icke yppa det för sina älskade föräldrar. De kommo till läkaren. Han förklarade henne för hafvande. Ack min stackars mor! utropade flickan med hjertslitande röst, då hon från läkarens mun hörde denna förfärliga sanning. De återvände hem med budskap, att modren sjelf skulle infinna sig hos läkaren. Hon reser, och med ängslig spänning afbidar dottren sin moders återkomst. Vi kunna gissa, med hvilka känslor modren måste hafva mottagit underrättelsen om sin dotters förnedring, men ännu återstod dock för henne *en hoppets ljusglimt*, hur svag den än var: hon kunde ju ej tänka annat än att det var en ung man som stått i brottsligt förhållande till hennes dotter, och denne skulle, vore han än den fattigaste, genast med henne få knyta äktenskapets band för att på detta sätt i någon mån förebygga skymfen. Men äfven denna sista förhoppning skulle grymt gäckas. Då dottren ser sin moder återkomma, och den förkrossande tanken far genom henne: nu vet hon allt, då fattar hon hastigt sitt beslut. Hon ilar med snabba steg till sin förförare och ber honom följa med in till föräldrarne. Han ger i början undvikande svar. Då utropar hon, i det hon fäster på honom en förkrossande blick: "ni *skall följa mig*", och, skälvande i sitt inre, måste han lyda. Och nu uppträder hon inför fader och moder som hans åklagare och avslöjar

hela deras förhållande. Ett förfärligt ljus uppgick för dem, då de sågo deras barns förförare i den femtioårige gamle, gifte gudsmannen, som bodde under deras eget tak. Och *han* stod der, blek som döden, skändande utgången af sitt skändliga verk, hur han skändat en flickas dyrbaraste ära, hur han förhärjat föräldrahjertats skönaste förhoppningar. Och följd af allas afsky och fasa, måste han fly bort från det hus, hvars vänskap och gästfrihet han belönat med en så grym otacksamhet, fly bort till en ort, dit ej hans vanäras rykte kunde nå. Men hvar än han dväljes, ej kan han undfly sitt eget hjertas hämnande furier. Och bilden af den sköna, olyckliga flickan, som han en gång så lidelsefullt förföljde, skall nu, då *han* vill fly undan, alltjemt förfölja honom och ej lemna hans skuldbelastade ande någon ro — och då har han ej undgått sitt straff.

Och *hon* faller ångrens bittra tårar. Store Gud, se dessa och låt icke qvalen sönderslita hennes hjerta! Ack, den som nu finge hviska några tröstens ord i hennes öra! Ack, den som nu finge kyssa bort tårarna från hennes kinder! Men allt fåfänga önskningsar. Ett får jag dock, som i sig sjelf är ljuft: gråta, när hon gråter, och hvad är dessa rader jag här tecknat annat än ett *minne* och en *tår* helgade åt *henne*.

ÄDLINGENS DOTTER.

I.

Våren hade sträckt ut sin blommiga spira. Solens varma strålar och den ljumma, behagliga zefiren hade framlockat nytt lif i den döda naturen. Blommorna började titta upp ur mullen, och djupt inne i de grönskädda skogarne hördes de frigjorda bäckarnes glädliga svall. De bevingade sångarskarorna hade återvändt från sin utflygt i södern, och från trädens lum-miga grenar så väl som i det höga blå sjöng de sina tjugusande sånger.

Från ett af de stora fönstren på grefve *Pamarosas* stolta slott blickade en sjuttonårig flicka så tankfull och drömmande ut öfver den stora insjön, som med sina leende, grönskande holmar utbredde sig fram för borgen så långt ögat kunde nå. Morgonsolen spridde sina första strålar från det molnfria fästet, och dess härliga skimmer strålade praktfullt öfver land och sjö. Ett ljust leende spred sig öfver hennes bildsköna ansigte, då hon öppnade fönstret och drog den rosiga gardinen åt sidan för att mer obehindradt kunna öfverskåda den praktfulla tafeln, som utbredde sig för hennes blickar. Den friska morgonvinden lekte behagligt med hennes bruna lockar och smekte den fina kinden till en frisk rodnad, under det de blåa ögonen oafslätligt spejade ut mellan holmarne och skären, liksom sökte de der ett älskadt föremål. Plötsligt upp-döko i fjerran en mängd smärre båtar, hvilka med sina hvita segel glänste i morgonsolen som en flock simmande svanor. Var det vid dessa som den sköna

grefvedottren fäste sådan uppmärksamhet? Var det dessa, som hon under morgonens lopp så länge väntat? Var det vid dessas åsyn som hennes ansigte fick ett så strålande uttryck? Det var ju endast fiskarbåtar, som återvände hem med sin nattliga fångst. Men bland dessa var det en af de främste, som hon uppmärksamt följde med sina ögon, och genom uttrycket i dessa kunde man tydligen se, att hon äfven följde den med sitt hjerta. På den fart, hvarmed båten sköt fram öfver vattenytan, kunde man se, att rodet sköttes af en kraftig hand, ty inom kort var den långt framom de öfriga och lade till vid en af de vackraste holmarne. Ur båten hoppade lätt och vigt en yngling om tjugo år, och sedan han fastgjort båten, gick han med snabba steg, upp för den smala stigen, som mellan skogsdungarne slingrade sig upp till en liten prydlig byggnad, som låg på midten af holmen. Just som ynglingen försvann inom den närmast byggnaden liggande småskogen, stängde vår omtalta flicka sitt fönster, hon lade handen på hjertat och suckade djupt, och en tår tindrade i hennes klara öga, under det hon halfhögt yttrade för sig sjelf: "Sköne fiskargosse, du eger mitt hjerta, och du vet det icke; du kan omöjliggen ana, att den stolte Pamarosas dotter tillber, beundrar och älskar dig. — Och hur skall du få veta det? Hvarje morgon, då du kommer fjerran ifrån öfver sjön för att återvända till ditt hem, står jag här vid detta fönster och skickar med vinden dig till möte min längtan och min kärlek. Då är jag lycklig och säll. Men då du försvunnit undan mina blickar, o Arthur, då gråter jag saknadens bittraste tårar, hvilka jag alla helgar åt dig." — "Men", utropade hon, då hon än en gång blickade ut mot den för henne så kära holmen, "du skall få veta det, och då du vet det, skall du trycka mig i dina armar. Om himlen icke unnar mig den lyckan, då skall icke heller någon annan yngling trycka Pamarosas dotter till sitt hjerta." Hon sjönk ned i en soffa och försjönk i djupa tankar, under det hon emellanåt hviskade hans namn. Häftigt spratt hon till, då den lilla silfverklockan ping-

lade lätt bredvid henne. Så godt som sig göra lät samlade hon sin sjelfbeherskning och gick med lätta steg öfver den blommiga mattan mot dörren för att öppna. Det var den stolte grefve Pamarosa, som denna morgon ville aflägga ett besök på sin dotters rum. Detta skedde högst sällan, emedan de nästan alltid på en och samma tid hvarje morgon träffades nere i salongen vid frukostbordet. Men som han redan tillbragt der en stund, och hans dotter dröjde på sina rum längre än vanligt, gick han upp för att öfverraska henne med sitt besök. Detta var också högst oväntadt för henne, och en häftig rodnad flammade upp på hennes kinder, då hon vid dörrens öppnande befann sig ansigte mot ansigte med sin far. Dottrens sorgsna utsende undgick icke fadren, han fattade hennes hand och höll den länge i sin, under det hans ögon med välbehag hvilade på den sköna flickan, den sista telningen af hans stolta ätt, på hvilken han nu byggde sina lysande framtidsdrömmar om glans och ära. Ändtligen bröt han tystnaden och frågade: "hvarför ser min lilla Wendla så sorgsen ut? Säg åt mig hvad som trycker ditt hjerta, med faderlig ömhet och kärlek vill jag skingra hvarje moln på din panna; hvarför skulle Pamarosas dotter sörja?" "Haf tack, min älskade far; det var endast några barndomsminnen, som väckte upp mina känslor och försatte min själs strängar i dallring. Jag skådade ut genom fönstret och såg några af de ställen, der jag som barn lekte; jag kom att tänka på några barndomsvänner och därför, min far, bröt sig en tår fram ur mitt öga". Nöjd med detta svar, tryckte han en kyss på hennes panna, bjöd henne armen och förde henne ner i den praktfulla salongen, der allt från det största till det minsta vittnade om, att en hög aristokrati här hade nedslagit sina bopålar. Dagen, som strömmade in genom de höghvälfda fönstren, kastade sitt ljus på de i förgyllda ramer innefattade speglarne, hvilka gånge ett bländande återsken. Friska blommor voro satta i de pryddigt arbetade vaserna och spridde öfver hela rummet en angenäm doft. Midt öfver det med en silf-

verbroderad duk öfvertäckta marmorbordet hängde en ståtlig ljuskrona, hvilken åt det hela gaf en storartad anblick. Nedkomna i salongen, yttrade grefven till sin dotter: "jag måste i dag resa till staden X. Statens såväl som mina enskilda angelägenheter kalla mig ovillkorligen dit. Men om du önskar det, så skall jag låta en af betjeningen rida upp till den ädle general Bojard och invitera hans son och dotter att hålla dig sällskap under tiden, medan jag är borta." "Jag tackar er, min far, för er omsorg, men om det icke är er emot, så önskar jag helst i dag vara ensam. Kanhända jag på eftermiddagen gör en liten utflygt i båt på sjön. Den friska vårluften inverkar så behagligt. Troligtvis gör jag äfven en titt upp hos den unga landskapsmåler-skan, fröken Strusse, som bor på den vackra holmen hos fiskar Langsten, der hon hyrt ett par rum, som hon inrättat till atelier. Jag önskar hafva ett par af hennes taflor. Hon skall vara alldeles öfverträffad, den unga konstnärskan." "Som du vill, min dotter, endast du icke har ledsamt." Han tryckte en kyss på hennes läppar till afsked, och inom kort rullade den ståtliga vagnen framför trappan. En livréklädd betjent öppnade vagnsdörren för sin stolte herskare, de frustande hästarna satte af i ilande traf, och ekipaget försvann i den löfklädda alléen.

II.

Fiskaren Langsten lefde ett lyckligt lif. Den vackra holmen med de täcka skogsdungarne, åkertäppan och trädgården, samt i midten af denna det vackra hvitmenade huset var hans rättmätiga egendom; han hade förvärfvat sig denna oberoende ställning i sitt anletes svett. Och nu i ålderns dagar njöt han arbetets och sträfvandets härliga lön, lugn och samvetsro. Hans hustru hade för ett tiotal af år sedan kämpat ut och gått bort från lifvets strider. Gubben fälde många saknadens tårar efter henne, men han hade en ljuf tröst i saknaden: hon hade skänkt honom barn,

en gosse och en flicka, i hvilka modrens kärlek som en gengångare från hennes graf var öfverflyttad, så att de på alla möjliga sätt omhuldade åldringen och strödde solsken i hans höst. Den tjugoårige sonen var en yngling med utmärkta egenskaper; han hade ett godt hjerta och en redlig själ. Till det yttre var han välbildad, högväxt och kraftfull; den höga pannan bar stämpeln af manlighet och renhet, den lugna klara blicken talade om mod och beslutsamhet, och på kinderna blomstrade ungdomens friskaste rosor. Det var rosor, som aldrig blifvit härjade af lidelsernas brand. Hans syster, den sjuttonåriga, sköna Alise, var ett mönster för sitt kön af dygd och rena seder. Alltsedan modrens död hade hon skött de husliga angelägenheterna, och i de ljusa, glada rummen kunde man tydligen se, att en god ängel här kringsväfvade och strödde välsignelse i sina spår. Fadren hade tidigt inplantat hos sina barn gudsfruktan och ett kristligt sinne, och han hade nu i ålderns dag den glädjen att skörda ljufta frukter af sin forna möda.

Det var en solig, strålande majdag. Luften var ljum och behaglig. Efter det Alise för familjen serverat kaffe i den prydliga bersån i trädgården, slog gubben Langsten sig till ro i den mjuka grässoffan, påsatte sina glasögon, drog upp en tidning ur rockfickan och var snart fördjupad i läsningen om "Karl den tolfte drabanter" af J. O. Åberg, hvilken berättelse som följetong åtföljde tidningen. Längre bort vid några blommande sirener hade fröken Strusse upprest sitt målarstånd. Vid sidan derom hade den täcka Alise slagit sig ned; på hufvudet bar hon en krans af nyplockade förgät-mig-ej, och hennes ögon hvilade med välbehag på en liten änglabild, som var upprest midt emot henne på en med blommande slingerväxter omkransad pelare. Vid närmare påseende finna vi, att det är fiskarflickan, som den unga konstnärskans pensel nu är i fart med att framtrolla på duken. Hennes far hade nämligen önskat att få en bild af sin älskade dotter i så stort format som möjligt för att pryda väggen i sitt rum med sin ålders

beskyddarinna. Efter några invändningar hade hon gifvit sitt bifall. Just som de unga flickorna voro fördjupade i sitt arbete, väcktes de af ett lätt prassel, hvilket hördes som fraset af en sikenklädning. Deras blickar riktades bortåt gången, derifrån prasslet hördes och finga se två damer komma emot dem. I den främsta igenkände Alise fröken Wendla Pamarosa. Förvånade stego de upp från sina platser och gingo de ankommande till mötes. Fröken Pamarosa tryckte varmt de nigande flickornas händer, under det hon bad dem om förlåtelse för det hon stört deras arbete. Hon vände sig till fröken Strusse och tillade: "jag önskade gerna köpa några af edra taflor; efter hvad jag hört skola de vara riktigt fulländade." "Med största nöje, min fröken, men jag fruktar, att de äro allt för fattiga på konstnärlighet för att kunna sättas i jemnbredd med de lysande skapelser, som pryda väggarne i edra höghvälfda salar." "Det är en fruktan, som vi alldeles kunna lemna åsido, svarade fröken Pamarosa med ett godmodigt leende. Under samtalets gång hade de uppnått dörren, som utifrån trädgården ledde till ateliern. Fröken Strusse öppnade, och de höga främmande inträdde. Arthur Langsten var här som bäst sysselsatt med att uppspika målarskans taflor. Fröken Pamarosa stannade ett ögonblick vid dörren, en häftig rodnad flammade upp på hennes kinder och hennes hjerta kom i en häftig rörelse. Hon hade icke beredt sig på att så oförmodadt träffa den, hvars åsyn så mäktigt berörde hennes ömmare känslor. Lyckligtvis märkte ingen hennes sinnesrörelse. Hon gick fram till Arthur för att helsa och räckte honom sin hand, hvilken han fattade under en djup bugning. Hans blick föll på hennes bildsköna ansigte; hon slog ned ögonen och han kände, hur den lilla handen darrade i hans. Hon släppte hans hand, gick fram till fönstret och skådade utöfver det leende landskapet, under det hon yttrade: "fröken Strusse har verkligen valt en plats för sin verksamhet med smak och känsla". "Ja, min fröken, vid intet ställe, undantagandes mitt barn-domshem, har jag fäst mig med sådan förkärlek som

vid detta." Fröken Pamarosa tog härefter några taflor i betraktande, och hennes utlåtande om dessa stämde till konstnärskans fördel. Men hennes drömmande ansigtsuttryck förrådde, att hennes själ funnit sitt rätta ideal, så att hon egentligen ej såg något annat föremål än denne yngling, i hvars närhet hon fann sig så utsägligt lycklig. Hvad han tänkte, medan han oafbrutet uppspikade den ena taflan efter den andra, kunna vi ej med visshet säga. Men en häftig sinnensrörelse måste hafva rasat i hans bröst, ty än var han blossande röd, än hvit som grafvarnes marmor. De hade knappast sett hvarandra se'n barndomen. Då hade han mången sommardag som denna, under det foglarne slog sina drillar på den trädbevuxna stranden och vestan susade i den långa vassen, fört henne i båt mellan de tjusande holmarne. Då hade de skänkt hvarandra blommor, bundit åt hvarandra kransar, gifvit hvarandra kyssar. Men de voro endast barn, de förstodo icke bättre; de förstodo icke den himmelsvidd, som i sjelfva verket var emellan dem, och likväl voro de så nära hvarandra. Men han var ju en fiskares son — och hon grefve Pamarosas dotter. De växte, och med detsamma voro de åtskilda. De skulle numera lefva främmande för hvarandra. Som himmelen är högre än jorden, så voro deras vägar i lifvet åtskilda. Han behöll henne som ett ljuft minne i sitt hjerta och trodde, att hon för länge sedan glömt honom. Nu träffades de åter, hon slog ned ögonen, handen darade i hans . . . älskade hon honom ännu?

Efter att hafva köpt några taflor och betalt för dem dubbla värdet anträdde de återfärden. Fröken Strusse tillika med hela fiskarfamiljen följde dem ned till stranden. Der låg betjenten, som fört dem öfver sjön, utsträckt i gröngräset och tog sig i allsköns ro en eftermiddagslur. Efter det kammarjungfrun skälmsaktigt dragit honom i den spetsiga mustachen, var han åter på benen, och efter ett hjertligt afsked stötte båten ut från land och gungade sakta med sin dyrbara lastning fram öfver de af solens sista strålar skimrande vågorna mot Pamarosas stolta slott.

III.

Det var en betydelsefull dag, som nu gått till ända. Qvällen bredde sin mantel öfver den blommiga naturen, då Arthur Langstens julle sköt ut från holmen och med rask fart styrde ut till det ställe, der han som vanligt hvarje afton satte ut sina nät. Efter slutadt arbete satte han sig ned i båten och blickade upp mot det stjernströdda fästet. Allt var så lugnt, så tyst i den ljusa sommarnatten. Endast en och annan trast sjöng sin tjusande sång i den högresta ekskogen på stranden, och en sakta susning for vermodsfult fram genom säfven. Verldens buller och bråk hade tystnat, men i ynglingens hjerta var det helt annorlunda. Der var en hel verld af tankar och känslor i stormande rörelse. Han, som alltid varit så lugn, var nu angripen af den högsta orolighet, därför att en qvinnas hand darrat i hans. Han lutade sitt hufvud ned i händerna och suckade djupt, under det han hviskade för sig sjelf: Jag har burit henne som ett minne i mitt hjerta, ett kärt minne från min barndoms vår. Hon var så älsklig det lilla barnet. Sedan dess ha' många år förflutit. Hon har blifvit firad som en furstinna. Jag trodde barnet vara för länge sedan försvunnet, och jag vet ej ordet af, förr än hon som en gengångare från den flydda barndomstiden räcker mig sin hand, och med ens är allt det, som hvilade så lugnt i mitt hjerta, försatt i ett häftigt uppror. Har barnet då icke flytt ur den sköna flickans själ? Skulle hon vilja försaka all den glans som omgifver henne? Skulle hon vilja lemna det af ära omstrålade namnet för att emottaga en fattig fiskares? Men nej, jag misstager mig. Det måste vara helt andra känslor, som väckt hennes sinnesrörelse, då vi möttes. Kanhända var det blygsel, som kom henne att slå ned ögonen och hennes hand att darra, då hon igenkände mig som den simple gossen, som en och annan gång hade den äran att tillika med hennes sköterska segla för henne mellan holmarne.

Han föll i en häftig gråt. — O Arthur, äfven en annan gråter inom murarne af den ståtliga borgen der borta, men du vet det icke. —

Vi kunna förstå, att en dold blomma växt i fiskarens själ, en blomma, planterad i barndomen, men som han allt emellanåt förqväft i dess tillväxt. Denna blomma var barndomskärlek. Ynglingen med den klara blicken insåg allt för väl, att det var farligt att invagga sig i lysande drömmar, som aldrig kunde förverkligas. Och så med ens står föremålet för hans tillgifvenhet i verkligheten framför honom. Den länge qväfda plantan fick näring och luft, och han kunde icke hindra det.

Vår yngling satt alltjemt försänkt i djupa tankar och märkte icke, att båten alltmera dref undan för den knappt märkbara vinden. Plötsligt förkunnade ett tornur med klangfulla slag midnattstimman mitt öfver hans hufvud, och i detsamma törnade båten mot stranden. Hastigt vaknade han från sina drömmier, sprang upp och fattade åror. En väldig borg höjde sina torn mot den stjernströdda himlen midt framför honom, månen kastade sitt darrande ljus på de höghvälfda fönstren, och dessa gåfvo ett bländande återsken. Midt på borgen prunkade det ståtliga adelsvapnet. Ynglingen läste det gyllene namnet, som var anbragt under vapnet: Grefve Pamarosa. En rysning genombäfvade hans lemmar, då han såg detta stolta namn. Han rörde åror för att komma undan detta ställe, som han nu både älskade och hatade. Han tyckte liksom murarne hviskade i hans öra: här intill skall du komma, och icke vidare, här skola alla dina illusioner sätta sig.

För att icke blifva bemärkt, lät han båten glida omkring en utskjutande udde, som var beväxt med stora prunkande kastanieträd, för att längs slottsparken komma på en omväg mot sitt hem.

Just som han skulle vika af om den ytterst belägna holmen för att i motsatt riktning börja rodden, hörde han några vemodfulla toner liksom klangen af en luta. Genast höll han åror inne och lyssnade

med återhållen andedrägt. Åter dallrade några smältande toner fram till hans öra. Han blickade dit, derifrån ljudet hördes komma. En liten holme, omkransad af unga björkar, låg der borta i fjerran. Men hvem kan det vara, som midt i natten utgjuter sitt hjerta i så smältande vemodiga toner. Jag måste dit, dessa toner öfverensstämma så väl med mitt eget hjerta. Holmen låg icke långt ifrån den väg han hade att passera. Hon styrde därför dit, fastgjorde båten och började sakta vandra fram mellan björkarnas stammar. Holmen var honom så välbekant: der hade han ofta som barn landat med flickan Pamarosa. Dit ville hon så gerna för att vid den klara källans rand få plocka små förgät-mig-ej, som här så ymnigt växte. Det var här han räckte åt henne så många kransar af de nysamlade blommorna. Det var här hon gaf honom så många kyssar i gengäfva. Men den tiden var borta, borta för evigt. Månen göt sitt darrande sken ned genom björkarnes löfhvalf på den enslige vandraren, som, lockad af lutans toner, en helig midnattsstund beträdde den trädomskyggade holmen.

IV.

Det var qväll, då fröken Wendla Pamarosa åter inträdde på sina rum efter besöket hos fiskar Langstens. Ett telegram hade på aftonen anländt, som kungjorde, att hennes far icke var att vänta hem förr än påföljande dags afton. Hon kunde således i lugn öfverlemna sig åt sina drömmar och tankar. Efter några timmars förlopp var det tyst och lugnt på hela slottet, hvaraf man kunde märka, att hela tjänstepersonalen låg försänkt i sömnens armar. Hon satte sig vid fönstret och blickade ut i den månljusa rymden. I dag hade hon varit nära honom. Hon hade fattat hans hand. Det gjorde hennes hjerta så godt. Hon, för hvilken ingen jordisk fröjd var förment, hon, för hvilken lyckan och äran hade öppnat sina gyllene portar hon hade sin skönaste fröjd, sin högsta lycka,

då hon fick vara i den sköne fiskargossens närhet. Hon, som kunde få allt hvad hennes hjerta önskade, hon var nöjd och fann sig rik, då hon fick hvila i hans famn och höra hans hjerta slå tätt mot sitt. Hon sammanknäppte händerna, hennes tårfyllda ögon sågo upp mot de ljusa landen och hennes läppar rörde sig till bön: O du, som tronar deruppe öfver stjernorna, du har ej anseende till personen, utan för dig äro alla lika; du ser blott till hjertat. Du vet att min kärlek är ren. För mig till honom eller tag mig till din himmel. — Bönens hvita dufva flög upp till Allfaders tron. Hennes bön blef hörd. — Än en gång såg hon ut öfver den nattomskyggade naturen, kammaren blef för qvaf, för trång, hon ville ut. Hon kastade en schal öfver de väl formade skuldrorna, tog sin luta i handen, öppnade försigtigt dörren och steg ned om en smal trappa till en sidobyggnad, derifrån en dörr ledde ut till trädgården. Hon ilade framåt med lätta steg öfver den daggbestänkta gräsmattan och skyndade ned till stranden, der hon steg i en liten båt och började ro utåt sjön.

Under de senare åren hade hon ofta besökt en liten holme, som hon framför de andra tycktes älska. Äfven nu i nattens stillhet styrde hon till denna holme. Hon ville dit för att få tillbringa en stund på det ställe, der hon som barn fick umgås med den, hvilkens bild tiden ej förmått utplåna ur hennes själ, fast rangen numera förbjöd deras samvaro.

Snart stötte båten till vid holmen, och lätt som en elfva hoppade hon in på gräsmattan. Ack, hvad det kändes ljust om hjertat att åter en gång få vara på detta ställe. Hon ville kyssa hvarje blomma, hvarje blad. Du skulle sett Pamarosas dotter denna natt, du skulle sett hennes rodnande kinder, du skulle sett de drömmande, själfulla ögonen, du skulle sett den ljusa pannan, der de lena lockarna vårdslöst lekte: du skulle säkert trott, att en god ande från ljusets boningar gjorde ett besök på jordens dimmiga ö.

Snart hade hon uppnått källan. Här var allt som fordom. Hennes små förgät-mig-ej stodo i sin skö-

naste blomstring. Hon satte sig ned på en blomster-tufva vid källans rand och började röra sin luta. Förgät-mig-ej slog en krans kring henne och källan, förgät-mig-ej strålade ur hennes ögonpar, förgät-mig-ej var hvarje tön, som klingade från hennes luta

Snart bortklingade de sista tonerna, fingrarna stannade på instrumentet, hennes själ hade liksom lyftats på de dallrande ljudvågorna upp i högre rymder. Hon tyckte, att det var så saligt, så ljust och skönt. Midt i denna stund af hänryckning tyckte hon Arthur komma henne sväfvande till möte. Hon räckte sina armar mot honom, och han slöt henne i sin famn. Hon blickade in i hans trofasta ögon, och hennes läppar framstammade: "jag är din för evigt."

V.

Arthur hann just fram till stället, då de sista tonerna från lutån förklingat. Han hade ännu icke sett personen, som framtröllade den härliga musiken, men hans hjerta hade sagt honom hvem det var. Han gick sakta bort och lutade sig fram om några buskar, som ännu skilde honom från det älskade föremålet. Der satt, belyst af månens skimmer, fröken Wendla Pamarosa. Hennes händer hvilade ännu på lutån, men ansigtet hade hon lyftat mot höjden. Han såg det förklarade leende, som hvilade öfver hennes sköna anlete. En helig bäfvan kom hela hans varelse att darra. Han ville störta fram, men hejdade sig. Han ville icke störa hennes himmelsfärd. Öfverväldigad af salig hänryckning sjönk han ned på sina knä och gråt som ett barn.

Det var i samma ögonblick hon räckte ut armarna och utropade: "Arhtur, jag är din för evigt." Då kunde han icke längre hålla sig. Ett steg, och han slöt henne i sina armar och hviskade i hennes öra: "och jag är din." — "Arthur!" — "Wendla!" — "Himmel, drömmer jag ej!" — "Nej älskade flicka, din lutas toner hafva vägledt mig till din sida." — "Vi

skola aldrig mer skiljas," snyftade hon, och hennes lockiga hufvud sjönk ned mot hans bröst. -- "Aldrig, aldrig," hviskade han, och allt fastare slöt han henne till sin trofasta barm. Deras själar upplöstes i salig hänförelse. För dem var jorden för ett ögonblick försvunnen, och visaren på tidens ur hade stannat. De försökte tala, men orden dogo bort på deras läppar, liksom vinden dog bort i björkarnes kronor. Efter en lång stund slog hon upp sina ögon och blickade in i hans manligt sköna ansigte och sade: Jag är så utsägligt lycklig vid ditt hjerta. Får Pamarosas dotter följa dig genom lifvet?" -- Öfverväldigad af salig rörelse, förmådde han icke svara. Hufvudet sjönk ned mot hennes, och åter en gång, fastän barndomen flytt, möttes deras svällande läppar till brinnande kyssar. Barnet bodde ännu i deras hjertan.

Månen simmade allt högre upp på fästet, allt ljusare föllo hans strålar ned på de båda älskande. Ej ett löf darrade för vindens flägt. Ej en svallande dyning sköljde mot stranden.

Den fattige ynglingen slöt ädlingens dotter till sitt hjerta. Hon drömde himlar i hans famn. Verlden anade det icke, och kunde därför icke komma med sina fördomar. Endast himlen såg det, och der äro inga fördomar gängse, der är intet anseende till personen. Himlen sände en stråle af sin salighet, som uppvärmdes deras hjertan. Vid skenet af denna stråle fingo de äfven se, hur lifvet i sjelfva verket bör vara. De följde deras inre böjelse, och därför kunde de i hvarandras famn le som änglar och äfven gråta som de.

VI.

Vi förflytta oss trenne månader fram i tiden, efter de senast omtalade händelserna. Hüstens stormar hade förhärjat sommarens fägring. Tiden hade för våra båda älskande ilat hastigt undan. De hade knappast märkt den förändring, som försiggått i naturens rike. De märkte icke, att den ena blomman vissnade och

föll af efter den andra, ty kärlekens oförgängliga evighetsblomma hade uppspirat i deras hjertan. På holmen, der vi sist sågo dem tillsammans, hade de allt sedan haft sina möten. Ingen hade ännu anat, att de älskade hvarandra. Deras tro och ståndaktighet var således ännu icke pröfvad. De hade ännu vid hvarandras sida drömt den första kärlekens ljufva drömmar. Hon, den ädla flickan, kände sig så trygg som skulle hon kunnat trotsa en hel verld, då hon, lutad intill honom, kände sig omsluten af hans armar. Och den unge fiskaren, då han med henne i famnen såg de blåa ögonen fästade på sig, då glömdes han allt annat, ty i dem kunde han läsa hennes hjertas tro, i dem återspeglades hennes stora, ädla själ.

Det var en månljus Oktoberqväll. Höstvinden suckade dystert i de djupa skogarne, och de gulnade löfven föllo i täta hvirflar ned från träden. Månen hade redan hunnit ett godt stycke på sin bana, då en enslig båt styrde öfver de sakta svallande vågorna och lade till i närheten af Pamarosas borg. Personen i båten igenkänna vi som Arthur Langsten. Sedan han varsamt lyssnat och spejat omkring åt alla håll, stälde han sina steg in mellan de stora kastaniestammarne. Vid en af dem stannade han, kraftrade fram lite mossor från den ihåliga stammen och tycktes noggrant genomsoka dess inre. Ett svårmodigt uttryck på hans ansigte tillkännagaf att sökandet ej medförde önskad resultat. Han försjönk i djupt begrundande och stödde sitt hufvud intill trädets stam. Vi kunna förstå, att det ihåliga trädet hade tjenat till förvaringsrum åt de båda älskandes bref. Han hade der regelbundet hvarje vecka afhämtat ett bref från den, som numera var en del af honom sjelf, på samma gång som han i gengäfva nedlade ett annat åt henne. Vår unge man stod alltjemt med hufvudet lutadt mot stammen, och många tankar genomkorsade hans hjerna. Har hon måhända blifvit förrädd, har kanhända något spejande argusöga sett, när hon nedlade brefvet, och sedan hon gått, bemäktigat sig detsamma. Det vore förskräckligt. Har jag då i qväll kommit hit förgäfvos? Jag får ej som

vanligt trycka ett bref till mitt hjerta, ej kyssa de älskade raderna. Men något oöftrütsedt måste hafva inträffat. Ty — och hans tankar togo här uttryck i ord — aldrig förgäter Wendla Pamarosa att vara trogen mot mig "Nej, aldrig," hviskade en ljuf röst tätt invid honom, och en mjuk hand smekte hans kind. Wendla, det är du. Jag blef så orolig då jag ej fann något bref, och jag vet ej ordet af förrän du står vid min sida och jagar bort de moln, som mina föreställningar upptornade på vår kärleks strålande himmel. "Och med dessa ord slöt han henne kärleksfullt till sitt bröst. Med ett mildt tvång lösgjorde hon sig från hans armar, fattade hans hand och fästade på honom en allvarligt frågande blick, under det hennes läppar framstammade: "Arthur, håller du mig kär, och eger jag ditt hjerta?" Hon var oemotståndligt skön i detta ögonblick. Åter ville han sluta henne i sina armar, men än en gång med samma heliga allvar upprepade hon sin fråga: "säg mig, om du älskar mig?" Den starke ynglingen var öfvermannad, ögats tåreflod fick fritt lopp och med af rörelse darrande stämman svarade han: "Jag älskar dig af hela mitt hjerta." Äfven hennes blickar skymdes af tårar, då hon gaf honom samma löfte tillbaka. I det samma tog hon upp två ringar och räckte den ene åt honom, under det hon yttrade: "tag denna ring, och jag behåller den andra. Vi bära dem som en underpant på hvad vi lofvat hvarandra. Arthur, vi äro nu förlofvade. Vi hafva ej några mensklige vittnen, som skänka oss sitt bifall, som öfverhopa oss med lyckönskningar och smicker. Men han deruppe, och hon pekade mot himlen, han har sett och hört allt, han har makten och lyckan i sin hand, han dåras ej af det yttre skenet. Allt är uppenbart för honom, och således äfven hvad vi lofvat hvarandra denna stund. — "Du är högsinnad, flicka," svarade Arthur och tryckte hennes hand. "Må Gud välsigna dig för den lycka du skänkt mig att få älska dig. Hur skall jag kunna belöna dig." Han ville fortsätta, men hon slog sina armar om hans hals, och sakta tillrade en tår ner på hennes fina kind. "Jag fordrar ingen belöning utom

din kärlek; i den eger jag allt hvad mitt hjerta önskar på jorden."

Min läsare, har du sett en af dessa tårar? Har nå'n gång i ett dylikt ögonblick en liknande tår skymt din blick. Det är en tår, hvars like endast kan gråtas i himlen. Det är en sådan tår, som talar om frid och försoning på en skuldbelastad jord.

"Arthur," började flickan ånyo, "du måste nu veta orsaken till mitt personliga möte med dig denna qväll. De hade båda satt sig på en mossbelupen sten. Hon lutade sig tätt intill honom och började: "Du vet, att ännu ingen anar det förhållande, i hvilket vi stå till hvarandra. Min far är rik och bär dessutom ett namn, som ställer honom i jembredd med de så kallade jordens mäktige. Jag är hans enda barn och sålunda arfvinge till hans namn och rikedom. Ej underligt därför, om han på mig bygger lysande förhoppningar, hvilkas undergång det blir honom svårt att förlika sig med. För två dagar sedan kallade han mig in på sitt rum, smekte mig ömt och tilltalade mig på följande sätt: "Min dotter, du har nu snart hunnit den ålder, då du vid en högättad ynglings sida som hans maka, som ledarinna af ditt hus, som dina underlydandes herskarinna, skall utveckla dina behag och talanger. Den stolte general Bojards son har erhållit min tillåtelse att på den soirée jag nästa vecka ämnar tillstålla anhålla om din hand och ditt hjerta. Jag hoppas, att du redan genom hans ofta påkomna besök i vårt hus lärt dig känna hans ridderliga och upphöjda karakter, hans fina och behagliga sätt att vara. Dessutom förråder ju hela hans yttre ädlingen från djupaste led." Jag slog ned ögonen och såg förlägen ut. Min far tydde detta till sin framställnings fördel och gick ut för att lemna mig ensam med mina tankar. Ack, hvad han misräknade sig på ädlingen! Du är den ädling hos hvilken jag skall utveckla mina behag, och dessa behag skola bestå i gudsfruktan och trogen kärlek. Mina talanger skola ej lysa i några furstliga gemak: de skola skönast utveckla sig i kärlek till dig, i hjälpsamhet mot fattiga likar, och när

jag tröstar ett bekymradt hjerta, och herskarinnans befallningar skola ej bli svåra att åtlyda.

"Efter samtalet med min far gick jag strax upp på mitt rum, föll på mina knän och bad Gud ställa allt till det bästa. I morgon qväll är soiréen. Då vill min far afgöra mitt öde. Men vår sak är rättvis. Vi äro menniskor, och vi hafva handlat som menniskor, och mitt öde har Gud och vi sjelfve beslutat. Kanhända nästa qväll har min far förskjutit och förbannat mig, och jag har intet utom Gud och dig. Vill du då vara en värnlös qvinnas försvar?" Hon tystnade, och bedjande sökte hennes blå ögon hans. — "Store Gud", utropade Arthur, "är jag värd en sådan ängel! Hjelp mig, gör mig skicklig att kunna vara det. Flicka, jag gör allt för dig. Hvarje möda skall bli ljuf. Wendla, du har gjort mig lycklig, du ädlaste, skönaste af alla jordens qvinnor. Begär, och mitt lif är ditt."

Sakta smekte hon ynglingens blossande kinder: "lugna dig, Arthur, afguda mig icke. Jag är ej bättre än du, och hvarje möda dela vi, sorgen såväl som glädjen dela vi gemensamt."

"Älskade flicka, jag bäfvar, då jag tänker på, hur du skall kunna bestå i den strid du snart kommer att utkämpa." — Hon reste sig hastigt från sin sittande ställning, och hennes bildsköna drag fingo en lugn, allvarlig pregel. Hon lade handen på hjertat och sade med fast röst: "När mitt samvete säger, att jag handlat rätt, när jag anropat Gud om hjelp, och när den man som jag skänkt min tro är mig trogen, då fruktar jag intet. — Och nu måste vi skiljas." "Var lugn för mig, aktade flicka, i morgon qväll afvaktar jag vid detta träd utgången af din fars domslut, och om alla öfvergifva dig, så var viss på att här är en famn och ett hjerta, som har mottagit dig, och som skall mottaga dig." Och båda föllo de vid hvarandras sida på kuä, och samma bön och samma amen ilade upp till Guds Faders tron, och en lång, trogen kyss var inseglet på allt.

Med blandade känslor ilade de hvar för sig mot

sina hem. Då Wendla Pamarosa uppkommit på sitt rum, skyndade hon fram till fönstret för att i den månljusa natten få se den älskade ynglingens båt ila fram mot holmen. Snart fick hon den i sigte. Den rörde sig sakta framåt, och stundom tyckte hon, att den stannade alldeles. Arthur, jag ser nog, att dina tankar äro hos mig; snart skola vi vara förenade, till dess döden skiljer oss. Du var den yngling, som gaf mig den första kyssen; det var en ljuf stund, den glömmet jag aldrig; allt skall bli ljuft vid din sida, ja äfven att dö, då jag känner din sista kyss tryckas mot mina läppar. Snart skola vi få sträfva tillsammans, arbeta tillsammans och bedja tillsammans. Jag får då blifva en nyttig människa. De ståtliga namnen, furstinna, grefvinna, hennes nåd, och hvad de nu än må heta, slipper jag att höra, slipper att lefva på andras möda, svett och tårar. I stället för att förorsaka tårar får jag aftorka dem. O du härliga lott! Låt grefvinnan sitta i sitt strålande gemak, låt henne hafva den makten, att hennes minsta vink blir åtlydd, låt henne lefva i nöjen och fester, låt henne blifva prisad för förtjenster af hycklande smickrare. Blott ett gyckelspel som allt en gång försvinner! Skåda bort från hennes palats. Der borta i fjerran ligga några kojor. Stanna i en af dessa ett ögonblick. "Moder", ropar en af de små, "kommer inte min far snart, det är ju så sent, han måste vara trött." "Mitt barn", svarar modren, "han skall hvarje dag arbeta så länge som möjligt, annars blir herskapet ondt, och så jaga de oss från vårt hem." Snart ser man dock en enslig, lutad man stappla vägen fram mot hyddan, han träder in, kastar sig med en djup suck på en stol i det matt upplysta rummet. Ett af barnen kommer att kasta en blick genom fönstret till det midt emot liggande grefliga slottet. "Kom far, kom mor!" ropar barnet, "se hur grannt det lyser från alla herrgållns fönster!" Fadrens svar är en djup suck, och en smärtans tår tindrar i modrens öga. — För mig skall ej en sådan suck frampressas ur ett menskligt bröst, ej en sådan tår fallas ur ett menskligt öga. Hvad bety-

der det, om ej en prunkande grafsten en gång höjes öfver mitt stoft! der gutas tacksamhetens, kärlekens och saknadens tårar af dem jag älskat på jorden. I änglar, som sväfvon derofvan stjernorna, sägen, o sägen mig: är den väg, som jag beslutat att vandra, ej en rätt, en god väg.

Hastigt väcktes hon ur sina tankar af tornurets slag. Det hade lidit till sent på natten, och äfven den lilla pendylen i hennes rum pinglade ett. Ack, sade hon för sig sjelf, hvad tiden ilar fort, då man vill egna sig åt det goda. Hon afklädde sig skyndsamt, och sedan hon anbefallt sig under den alsmäktiges beskydd, sof hon snart den rättfärdiges sömn.

VII.

Vi måste nu åter göra en titt in i fiskarens bo-ning. Allt var der ännu sig likt se'n fordom, om man undantager att ung' Arthur för far och syster på senare tiden sett så tankfull och, som gubben Langsten uttryckte sig, så frånvarande ut. De hade äfven icke så sällan märkt, att han mången afton hemkommit sent, men de älskade honom för mycket för att det skulle kunna falla dem in att med en fråga såra hans af naturen finkänsliga hjerta, och gubben Langsten tänkte: Jag har med Guds hjälp gifvit honom en god uppfostran, och han har nu hunnit den ålder, att han sjelf förstår reglera sina handlingar; ansvaret hvilar därför på honom sjelf. Dessutom är det en yngling som jag aldrig kan misstänka för någon dålig handling. Hvad hans syster, den blomstrande Alise, tänkte, kunna vi ej bestämma, ty det är i allmänhet svårt att gissa en sjuttonårig flickas kringsvärmande tankar.

Fröken Strusse, den omtalta konstnärskan, hade tillbragt hela sommaren i fiskarens familj, och vägarne i den lilla ateliern voro alldeles beklädda med taflor, såsom soluppgångar, aftonrodnader, månljusa qvällar, sedda från holmen. De båda flickorna voro förbundna genom en innerlig vänskap. Nästan jemn-

åriga, voro de äfven lika hvarandra till sinnet, glada och lifliga. Båda hulpos de åt att omhulda den gamle, hvilken de med ett gemensamt namn kallade "fargubben", och han kallade dem sina "plantor". Han lyssnade så gerna till deras glada sånger, muntra samspråk och klingande skratt, och deras förtjusning var att höra den gamle berätta sina minnen från det dimmiga fjerran.

Konstnärskan, hvilken i fiskarens boning kallades Gerda, hade beslutat att qvarstanna der äfven öfver vintern för att vid sidan om sin rika samling af sommaridyller få några vintertaflor, och hon förutsåg med tillfredsställelse, hvilket härligt föremål hon skulle få för sin konst, när vintern lagt sin spegelblanka brygga öfver de nu för höstens stormar gungande vågorna. — Alise var så hjertligt glad öfver att hon ännu en lång tid skulle få vara tillsammans med sin väninna, och fargubben skulle, som han sjelf uttryckte sig, säkert glömma vintrens köld, som annars är ålderdomens fasa, då han de långa qvällarne fick sitta i ring med sina plantor.

Så blomstrar glädjen i en mensklig boning, der godhet och tro mötas, rättfärdighet och frid kyssas.

Vi kunna ej med säkerhet veta, om de båda flickorna på senare tiden förstodo sig på, att ynglingen icke var ensam om sitt hjerta. När de någon gång voro allena, talade de ofta om honom, som de båda med systerlig kärlek älskade. Men hur klart än en flicka kan blicka in i kärlekens mystér, så kunde de dock aldrig ana, hvem som var föremålet för ynglingens kärlek. De hade mången qväll, när de märkte, att han aflägsnade sig, smugit efter till stranden för att se, hvilken riktning hans båt tog. Vi kunna aldrig förtänka flickor, om de plågas af en liten smula nyfikenhet, isynnerhet när de äro i den åldern, då underliga känslor icke äro främmande för deras egna hjertan. Våra flickor hade dock endast sett båten styra bort mot en i fjerran liggande holme, men detta lilla fjerran var för deras blickar insvept i ett mystiskt dunkel. Mången stjernklar qväll, då de sjelfva begif-

vit sig till deras gemensamma sofrum, och de märkte, att Arthur var frånvarande, då ville den ena så gerna fråga: hvar är Arthur i denna härliga qväll? och den andra så gerna svara: hos den han älskar. Det ordet klang som en himmelsk musik. De slöto sina ögon och tänkte ljufva tankar. Men snart uti drömmens ljusa land fingo tankarne härliga gestalter. Läppars par drogos till sköna leenden, tillkännagifvande, att de voro frånvarande, men dock närvarande.

En afton i medlet af Oktober var Arthur, som det numera ofta hände, försvunnen ur den lilla familjens krets, men denna gången var han borta längre än vanligt. Ty det hade lidit till sent på natten, och alla hade inslumrat, så att ingen märkte, när han återkom. Påföljande morgon hade de redan en god stund varit uppe i verksamhet, och Arthur hade ännu icke syns till. Alise ilade uppför trappan till hans rum, som var beläget på vinden, för att se, om han ännu icke var uppstigen. Nyckeln satt i låsen; hon öppnade ljudlöst dörren. Han tycktes sofva. Hans kinder voro ovanligt bleka, och de slutna ögonlocken buro spår af tårar; men det, som mest stegrade hennes förvåning var, att handen, som han lagt öfver bröstet, bar en guldring. Ljudlöst som hon öppnat stängde hon åter dörren, och med den största förvåning målad i sitt ansigte gick hon sakta ned i stugan. På fadrens fråga, om han fans deruppe, svarade hon ett tankspridt ja, men sin upptäckt förteg hon. Att hon borde göra det, förestafvade henne tillräckligt den systerliga kärleken. Efter en god stund hördes ynglingens steg i trappan. Inkommen frågade han efter fadren. Flickorna svarade att han var gången ner till sjön, men återkommer snart. I väntan på fadren började han gå fram och tillbaka i rummet. Alises öga sökte den för en stund se'n honom ovetandes af henne upptäckta ringen. Den satt der ännu. Gerda hade också fått sigte på den, och håda flickorna vexlade med hvarandra en betydelsefull, frågande blick, men sade ingenting.

Vi veta redan, hvarför ynglingen hemkom så

sent. Han befann sig nu så oförmodadt nära brännpunkten af sin lyckas utveckling. Icke underligt därför, att hans känslor vore i en häftig vibration. Hemkommen från det för honom betydelsefulla mötet, gick han strax till sängs, men fick ej en blund i sina ögon. Grefvedottren hade gissat rätt, då hon såg hans sakta bortilande båt, att hans tankar voro hos henne. Hitills hade de ej stött emot något hinder i deras kärleks utveckling. De hade å ömse sidor mången gång förutsedt att de ovilkorligen en gång skulle stöta på ett sådant, men kärleken, som tror allt och hoppas allt, hade kastat sitt rosenskimmer öfver alla mörka förutseenden. Ynglingens tankfulla, oroliga utseende härrörde visst icke af fruktan, att de å ömse sidor i det afgörande ögonblicket skulle mista både kraft och mod. Ty kärleken, på samma gång som den är själfva tålmodet och fördragsamheten, trotsar den allt; på samma gång den är undergifven, herskar den öfver allt; på samma gång som den är svag, är den starkare än allt och rädes ej en gång för döden. Han var djupt rörd af hennes ädelmod; han kände, att han var skyldig henne mycket, mer än han nånsin kunde återgälda. Hon ville utom honom försaka allt, lida med honom, strida med honom och dö med honom. Men just denna känsla af svaghet hos honom själf var kännetecknet på hans styrka och storhet. I hans hjerta hade rotfäst sig den kärlek, som tyckte sig intet förmå göra, men som dock förmådde och gjorde allt. Ån irrade hans tankar bort mot framtidens dunkel, än bläddrade de i de ljusa bladen af det förflutnas bok, hvilken endast ville förefalla honom som en ljuf saga; men en blick på den ring han bar på sin hand sade honom, att allt var verklighet.

Visserligen hotade en svår storm att bryta lös öfver den blomstergård, hvilken de båda unge gemensamt hade planterat. Men denna blomstergård är jordens andra eden, der Gud stält en annan cherub att vakta, och mot hans ljungande svärd måste jordens stormar förstummas.

Ändtligen var fadren inkommen. Arthur gick

fram till honom och fattade hans hand. "Min far", började han, "ni har måhända långt före detta märkt, att er son mången qväll stannat längre ute än som var nödvändigt för hans sysslors förrättande, och enligt min tanke har ni redan förutsett, att han offrat dessa stunder åt en flicka, som han lofvat sitt hjerta och sin tro. Har ni, min far, tänkt så, då kan ej sonen underlåta att bekänna, att er tanke är en sanning. Nu står jag här med på samma gång bekänneelse och bön på mina läppar. Min far, gif ert bifall till min förening med den jag älskar." Fadren stod en stund försänkt i tankar. "Mitt bifall har du, om du valt en dygdig qvinna, som har förmåga och vilja att som en god maka underlätta din möda på er vandring genom lifvet. Men säg oss hennes namn." "O min far, håller ni ert löfte, då jag nu inför Gud och er alla bekänner: Wendla Pamarosa är min trolovade," och han höll upp ringen för fadrens ögon. Gubben studsade, och ett utrop af högsta förvåning gick på en gång öfver flickornas läppar, och länge förblef det tyst i rummet. Omsider bröt gubben tystnaden och sade med en sträng blick på sonen: "Du har handlat dåraktigt, som gifvit ditt hjerta till lek-boll åt en högadlig frökens nycker." Det blixtrade till i sonens öga. "Ni sade sant, min far, hon är högadlig, men denna högadel består i hjertats godhet och kärlek. Det yttre adelskapet, den yttre glansen har för henne förlorat all betydelse. Ack, min far, ni skulle känna denna flicka som jag känner henne, och alla edra motsägelser skulle förstummas af sig sjelfva. — Den blick och den värma, hvarmed sonen uttryckte sig, kom fadren att i högsta grad förundras. Han satte sig ned på en stol, sammanknäppte händerna och sade: "Ödets skickelser synas oss mången gång förunderliga. Sjuttio vårar har jag sett blomma, sjuttio vintrar har jag sett förhärja blommorna. Mycket har jag pröfvat i lifvet, många förhoppningar har jag sett gäckade. Aldrens vinter har för länge sedan strött sin snö på min hjessa, men hjertat har bibehållit en del af sin forna vår. Jag kan ej motsätta mig hjer-

tats fria val. Jag vill ej i min lefnads afton förhärja några förhoppningar; jag vill ej vara orsak till några smärtans tårar; jag vill ej vara följd af en förbannelse, när jag nedstiger i det tysta. Jag ger mitt bifall; må Gud välsigna er begge." Ynglingen slöt honom i sina armar och tårar sköljde den gamles färade kinder, tårade darrade i allas ögon.

Sedan de något hemtat sig från den första öfverraskningen, började de ännu snyftande flickorna att öfverhopa honom med frågor om när, hur och hvar de kommit i ett sådant förhållande till hvarandra. Han berättade på det närmaste händelsernas utveckling, deras bekantskap från barndomen o. s. v. Då han kom till stället i sin berättelse om fröken Wendlas besök i deras hem, då hon köpte tafloerna, gafvo de hvarandra en genom tårar leende blick. Det blef i hast klart för dem ändamålet med hennes besök.

Då han slutat sin för dem nästan sagolika berättelse, gick han åter upp på sitt rum och afbadade der med orolig spänning aftonens annalkande.

Ändtligen skimrade den bleka Oktobersolens sista strimma in genom vindskammarens fönster. En och annan stjärna började framtitta på det blånande fästet. Qvällen kom, och med den den viktiga stunden, då ynglingen tågade ut från fädernehemmet för att tillsammans med sin trolofvade kämpa för en af människans heligaste rättigheter, hjertats fria val, mot en af dess starkaste motståndare, det obevekliga faders-hjertat.

Alla åtföljde honom till båten. Under det den stötte ut från land, gaf fadren honom ännu några förmaningsord, och de båda flickorna hviskade sitt "Gud vare med dig" under strida tårar, och länge vinkade de sitt farväl åt den bortilande båten.

De voro allt för mycket upprörda för att denna qväll som vanligt sätta sig till något arbete. Alise tände upp ljus, pyntade upp i rummen, så att dessa fingo samma högtidliga pregel som de sjelfve. När allt var i ordning, satte Gerda sig vid pianot och Alise vid hennes sida, och snart tonade en af dessa

sånger, som ega en sådan tjusande förmåga att upp-
väcka hjertats heligaste känslor. Efter musikens slut
uppslog gamle Langsten sin bibel och uppläste högt
några af de härliga sånger, som i betryckta stunder
för årtusenden tillbaka tonade från Davids harpa. Just
som de voro fördjupade i läsningen hördes främmande
steg i förstugan, och snart knackade det på dörren.
Alise gick att öppna, men ryggade förskräckt tillbaka,
då hon i halfdunklet igenkände en af Pamarosas be-
tjenter. Den främmande gick fram till Langsten och
lemnade honom ett bref. Gubben bröt det och läste
följande:

Fiskare!

Ni måste genast medfölja betjenten till mitt slott
för att tillsammans med er son stå till ansvar för en
stor skandal, som genom hans förvållande drabbat
mitt aktade hus.

Pamarosa.

"Hans befallningar qvitta mig lika, men min heder
manar mig att följa er dit, unge man." Han kastade
öfver sig en kappa till skydd mot höstvinden, och inom
kort se vi fadren styra samma väg som förut sonen
mot Pamarosas borg.

VIII.

Från en fullkomligt molnfri himmel blickade so-
lens första strålar in i fröken Wendlas sängkammare,
då hon slog upp ögonen och med detsamma skådade
den dag upprunnen, hvars qväll måhända skulle blifva
en vändpunkt i hennes lif. Hennes blickar fästades
med välbehag på den solbelysta motsatta väggen.
"Du kära sol", sade hon för sig sjelf, "kanhända det
är sista gången jag i detta rum skådar din leende
morgonhelsning. Men, icke sannt, du strålar lika
skönt, lika vänligt in i den låga hyddan som i det
höga palatset. Och när du från din höga borg lyser
lika strålände öfver hög och låg, rik och fattig, hur

mycket mer skulle icke då kärlekens sol, som är högre än du, lysa lika för alla, och därför kanhända nästa morgon skall du finna mig der du finner den jag älskar.

Dagen var nu inne, hvars afton var bestämd för den tillämnade soiréen. På hela slottet rådde den ifrigaste brådska. Grefven hade sjeif uppsigt öfver, att alla hans anordningar utfördes noggrannt och punktligt. Han ville gifva sin fest ett så lysande utseende som möjligt, dels för den stora samling af högre aristokrater, som skulle gästa hans salar, dels för det högtidliga frieri, som skulle försiggå. Dagen var redan långt framskriden, och hans dotter hade ännu icke visat sig utom sina rum. Detta föreföll honom underligt, emedan han redan gjort henne noggrant underrättad om de storartade tillställningar, som skulle ega rum. Han hade gerna sett henne vid sin sida deltaga i den allmänna situationen, dels för att få se hennes förnöjelse öfver allt det storartade, som till största delen gjordes för hennes räkning, dels på det hon skulle underlätta hans bemödanden för festens lysande pregel. Han väntade tid efter annan, att hon skulle komma, men förgäfves. Slutligen blef honom hans väntan för lång, och han skyndade sjelf upp för att hemta henne. Kommen i grannskapet af hennes dörr stannade han och lyssnade. Vemodsfullt brusade från hennes piano mot honom några af de himmelska ekon, som äro känslornas och hjertats tydligaste språk. Hos en omusikalisk människa skulle denna musik icke väckt någon synnerlig uppmärksamhet, men på grefven, som alltifrån barndomen var hemmastadd i tonernas värld, gjorde de ett mäktigt intryck. Dessa dallrande ljudvägor slogo en osynlig brygga mellan honom och dottrens hjerta; han såg, att detta icke mer tillhörde henne sjelf; men hvem det var, som egde det, var honom ändå förborgadt. Och allt detta vemod, som susade likt vingslag af bönens ängel, hvad hade det för betydelse? Först sedan musiken tystnat, öppnade han sakta dörren och inträdde. Hennes kinder voro bleka, och liksom med ett bedjande uttryck fästades hennes ögon på fadren. "Min dotter, min dot-

ter, hvarför allt detta, hvarför framlockar du i dag så sorgliga toner från ditt instrument? "Derför att de finna genklang i mitt hjerta". "Flicka, dessa toner hafva sagt mig mycket, och denna qväll skall du högtidligt få gifva din hand åt den du älskar," sade han och fästade på henne en pröfvande blick. "Och", fortfor han, "hvarför skola rosorna på dina kinder vara blekare än vanligt, när hjertats mognade rosenknopp är färdig att slå ut i full blomma." Vid dessa fadrens ord fäste hon i sin tur en pröfvande blick på honom, under det hon bifogade: "Och när denna rosenknopp en gång utslagit, sluter den aldrig mer sina blad." "Omöjligt", svarade han, "då den, för hvilken den öppnat sig, vet att värdera dess doft."

En betjent anmälde i detsamma ett ankommet telegram. Samtalet, som kunde fått en allvarligare vändning, om det fått fortsättas, afbröts nu, och fadren skyndade ned för att göra sig underrättad om telegramet. Det var anländt från närmsta station och innehöll en af de till festen inbjudne gästerna, greve S—skölds önskan, om han ville sammanträffa med honom på jernvägshotellet, så att de gemensamt derifrån kunde företaga en angenäm jagttur öfver grefvens vidsträckt jagtmarker, innan festen började. Grefven, som var en passionerad jagtvän, antog med nöje planen. I hast stod en yster springare sadlad utanför trappan, och sedan han underrättat dottren om sin utflykt, ilade han bort.

Skymningen hade bredt sin slöja öfver naturen. Vagn på vagn rullade fram för slottets trappa, der grefven, som med sin vän var hemkommen från jagten, stod och välkomnade sina gäster. Slottet företedde i den dunkla qvällen en ståtlig anblick. Ett bländande ljussken strömmade ut från alla fönstren, och från hvarje tornspets svajade flaggor i lysande färger. Parken omkring slottet var rikt illuminerad, och på sjöstranden brände hundratals kulörta lyktor, som kastade sitt skimmer öfver den mörka vattenytan, så att det hela liknade ett litet förtrollande ljushaf, framlockadt ur sagornas värld. Musikens toner brusade hörligt

från slottets salar, der en lysande krets af det ädla blodet voro församlade kring fyllda bålar, njutande i fulla drag livvets flyende minuter.

Wendla Pamarosa hade i hast skrivit ett brefkort och, under förevändning af en promenad, skyndat ned till det förut omtalade kastanieträdet, der hon nedlade detsamma. Innehållet af det var följande:

Arthur!

Jag har beslutat att inför hela sällskapet aflägga bekännelsen om vår kärlek. Men min högsta önskan är att få göra det vid din sida. Gå ögonblickligen efter det du läst detta till sidobyggnaden af slottet. Vid dörren der har jag posterat min kammarjungfru, som ger dig nödiga underrättelser. Våra böner ila gemensamt till himlen.

Din trogna Wendla.

En nedfallen gren stödde hon uppåt trädet, hvilken skulle leda honom att genomsöka den forna breffådan, hvarefter hon återvände hem.

Vi hafva redan sett ynglingen på väg mot den aftalade mötesplatsen. Ankommen dit, förstod han strax meningen med det gifna tecknet och hade snart brefkortet i sin hand. Han stälde sina steg bort till en afsides stående lykta och läste dess innehåll. Utan betänkande ilade han strax mot slottet till det anvisade stället, slog några slag på dörren, hvilken strax öppnades af kammarjungfrun. Hon förde honom upp för många trappor till ett rum, som låg strax bredvid festsalen, derifrån ett oredigt sorl af hundratals röster nådde hans öron. Genom Wendlas försorg hade rummet förblifvit obegagnadt, så att han ej behöfde frukta någon obehaglig öfverraskning. Hans ledsagerska försvann, och han förblef ensam, afbidande det kommande med andlös spänning.

Wendla hade hela qvällen genom sitt bleka och allvarliga utseende tilldragit sig allas uppmärksamhet. Det gaf anledning till åtskilliga hviskningar mellan fruarna, och hennes jemnåriga förundrade sig i högsta

grad, hur hon en så glad qväll kunde hafva ett så dystert utseende, isynnerhet som de äfven voro kunniga om, att den unge Bojard skulle denna qväll anhålla om hennes hand. Men gåtan nalkades sin upplösning.

Festen hade redan fortgått en god stund, då en ung man klingade mot glaset och äskade ljud. Alla tystnade. Den unge mannen var Bojard, en yngling med stolt blick och hållning. Han vände sig till grefven och yttrade: "Herr greve! Vi hafva i denna qväll i edra gästvänliga salar en storartad fest, så att ingen af edra gäster har något öfrigt att önska. Men denna fest, en af de fullkomligaste i sitt slag, skulle dock för en yngling som jag få en glanspunkt, som aldrig skulle förblekna, om vi satte kronan på densamma genom en handling, som kommer två hjertan af ädelt blod i närmare beröring. En sådan handling har länge hägrat för min själs blickar. Den ljusa hägringen blifver till en del verklighet, om ni, herr greve, säger ett ja till min anhållan om er högvälborna dotters hand och hjerta." Grefven gaf genom ett högdraget tal åt ädlingen sitt jaord tillkänna. Ett sorl af bifall genomströmmade mängden. Nu vände sig ädlingen till grefvedottren. I hela salen rådde en graflik tystnad. Hade han kunnat se in i hennes inre, skulle hvarje ord dött bort på hans läppar, hans förhoppningar skulle brustit som en ögonblickets bubbla. Hennes allvarligt sorgsna utseende undgick honom visst icke, men som han omöjligt kunde ana orsaken, fästade han på henne en förtrolig blick, gick några steg emot henne och sade med mild, sakta röst: "Min fröken, er ädle fader har genom sitt nu uttalade samtycke till vår förening tändt en hoppets stråle i min själ. Det beror nu på eder, om detta ljufva hopp får blifva full verklighet, då jag, på samma gång jag betygar min kärlek, framlägger min önskan och bön: Vill ni sammanlänka edra öden vid mina, mottaga mitt namn och högtidligt inför detta höga herskap räcka mig er hand och skänka mig ert hjerta." Ett triumferande ja satt tyst på allas läppar, men ett högt och fast *nej* ljud från hennes, "jag har för länge se'n

inför den högste Guden sammanlänkat mina öden vid en annan". Som en ljungande blixt från en molnfri himmel nedslog denna frimodiga bekännelse bland de församlade. Ett ögonblick herskade den djupaste tystnad, under det allas blickar voro riktade på henne. Hon stod der blek, men på samma gång lugn och beslutsam. På hennes anlete stod afmåladt det lugn, som fruktar för intet, ett allvar, som om aldrig ett leende spridt sitt solsken deröfver, den fasthet, som ej viker ett steg, om än en lavin störtade ned vid dess fötter. Den unge ädlingen hade dragit sig tillbaka, och ännu hade ej ett ord afbrutit tystnaden, men ett ogillande uttryck syntes på allas ansigten. Grefve Pamarosa satt dödsblek. Ändtligen beherskade han sig, steg upp, fattade sin dotters hand och sade: "min dotter, älskar du din far, och bär du aktning för vår heder och vårt anseende, då fordrar jag, att du besparar mig den skammen att taga ett åt en ädling gifvet löfte tillbaka." — "Min far, jag älskar er med hela värman af en dotters kärlek, jag älskar er, ty det är ni, som ifrån den dagen jag först såg livets ljus ledt mina steg. Och det är äfven min pligt, ty ni är min far. Men honom deruppe — och hon pekade mot himlen — är jag också skyldig lydnad och kärlek. Mot honom hade jag brutit, om jag sagt ja till ynglingens begäran. Jag hade då inför himlen och eder varit en lögnerska, och fadrens kärlek till dottren kan väl icke se henne som sådan." "Min dotter, du har trotsat din far, då du utan hans vetskap bortgifvit din hand." "Om jag det har, så förlåt mig, min far, kärleken till den yngling jag älskar har ledt mig till detta steg." "Nåväl", svarade grefven, "jag och de höga gäster, som äro närvarande, få väl hafva den äran att höra den ädlings namn, som du tyckes af allt hjerta älska." Hon gick bort och öppnade dörren till det redan omnämnda rummet, och Arthur Langsten trädde ut i salen med blossande kinder och höguret hufvud. Hon fattade hans hand, ledde honom bort till fadren och sade: "det är denne yngling, som eger mitt hjerta och skall blifva min make". Vredens rodnad

flammade upp på grefvens kinder och ett doft sorl hördes bland de församlade. "Usling", ropade grefven utom sig, "hur har du utan min tillåtelse vågat intränga i mitt slott och på samma gång ruinera mina skönaste förhoppningar. Släpp min dotters hand". "Min far, jag har befallt honom komma in i slottet, hans kärlek tvingar honom att hålla min hand, och älskar ni er dotter, så handlar ni rättvist; i hvilket fall som helst, så är hans öde äfven mitt." — "Förstockade", utropade fadren, "har du glömt, att du är Pamarosas dotter, har du glömt, att vår rang förbjuder en så neslig kärlekshandel." — "Herr grefve", sade ynglingen "jag ber om förlåtelse för det uppseende min närvaro har förorsakat bland eder, men det är en ren kärlek, hvilken förenat er dotter och mig, fattige yngling. Det är visserligen sannt, att jag icke har något lysande namn att erbjuda henne, ej några andra rikedomar än ett troget hjerta. Detta har jag skänkt henne, jag vill blifva åt henne en god make. Försmå därför ej min bön om er dotters hand." Grefven stampade häftigt i golvet och utropade: "oförskämde, du eger här ingen ursäkt, bort från mina ögon!" "Fader", sade flickan sakta, "då skall äfven jag gå bort från dina ögon, ty det ni befäller honom, befäller ni äfven mig." "Himmel", utropade den stolte grefven och sjönk ned på en stol, "o att denna skam aldrig drabbat mitt hus!" "Men det får icke ske, himlen förbjude det." "Min far," sade Wendla, "det goda förbjuder aldrig himlen." — "Hans far skall hämtas hit," befalde grefven, "och jag säger än en gång: gäck från flickan, hon får ej längre smittas af den orena luft som strömmar från dina lungor; ut i korridoren och stanna der tills din far kommer." Flickan slog sina armar om ynglingens lif liksom för att fasthålla honom, vände sitt ansigte mot fadren och fästade på honom en obeskriflig blick. "Fader," sade hon, "jag älskar honom; rycker ni honom från min famn, aldrig rycker ni honom från mitt hjerta," och snyftande gömde hon sitt ansigte vid ynglingens bröst. Grefven satt som tillintetgjord och stirrade rakt fram-

för sig, en häftig strid rasade i hans inre, striden mellan bürdsstoltheten och faderskärleken. Hans dotters väl låg honom ömt om hjertat, isynnerhet som hon var hans enda barn, han ville gerna se henne lycklig, men att se hennes lycka vid den fattige ynglingens sida kunde ej förlika sig med hans stolta hjerta; han kände sin dotters egenskaper: i likhet med honom hade hon en fast vilja, så att hennes en gång fattade beslut var svårt att rygga; han visste äfven att hon hade ett godt och front hjerta, som alltid omfattat honom med innerlig kärlek; mot deras underlydande hade hon alltid visat sig nedlåten, ömsinnad och vänlig samt vistades gerna ibland dem, han hade ofta förebrådt henne det såsom opassande för deras stånd; hon hade väl icke gifvit något gensvar på hans förebråelser, men den på samma gång ömma och allvarliga pregel hennes ansigte vid dylika tillfällen förrådade honom, att dessa, i hans tycke obetydliga menniskor, egde samma värde för henne som hennes likar i rang. Men aldrig hade han kunnat föreställa sig, att hon just i kärleken och vid valet af make skulle låta bestämma sig af detta tänkesätt. — I det samma inträdde gamle Langsten. Utan att blifva förvånad öfver den prakt, som omgaf honom, och utan att gifva akt på gästernas hänfulla blickar, gick han fram till grefven, bugade sig djupt och sade: "ni har låtit kalla mig, herr grefve!" Grefven såg upp, och sedan han en lång stund betraktat än den gamle, än de båda unge, som med tårfyllda ögon stodo vid hvarandras sida, reste han sig upp, räckte den gamle handen och sade med af rörelse darrande röst: "Er son har visserligen handlat egenmäktigt, samt utan min vetskap ingått i ett sådant förhållande till min dotter. Men jag kan ej se mitt barn olyckligt, jag kan ej vara känslolös för hennes tårar, jag kan ej motstå hennes böner. Faderskärleken har segrat. Gamle man, vi gifva dem gemensamt vår välsignelse. "De båda unge hade redan i salig glädje sjunkit ned på knä vid deras fötter, och välsignande lade de gamle sina händer på deras hufvuden. Derefter följde en lång tyst-

nad, endast afbruten af de båda älskandes snyftningar. Gästerna, som dragit sig bort till motsatta sidan af den stora salen och angränsande rum, hade efter grefvns oväntade bifall till den i deras tycke skamliga föreningen en efter annan aflägsnat sig. Grefven hade icke märkt, hur den ena vagnen efter den andra rullade bort från slottet, och när han vände sig för att meddela gästerna sitt beslut, var salen redan tom med undantag af en ung man, som med tårar i ögonen nalkades den sköna gruppen. Den unge mannen var Charles Bojard. Grefven gick emot honom, räckte honom handen och sade: "Unge man, förlåt att jag blef urståndsatt att uppfylla mitt gifna löfte till eder. Må ni blifva lycklig vid en annan flickas sida, ty", tillade han och pekade mot sin dotter, "hon är redan lycklig." Den unge ädlingens tårar strömmade häftigare. "Grefve", sade han, "det är jag, som får be om förlåtelse för det jag uppträdt som störare af er högsinta dotters lycka. Men jag var omedveten af detta. Skänk mig därför alla er förlåtelse. Mitt hjerta blef intaget af hvad jag nu sett och hört. Att jag stannade var därför, att jag, om det tillåtes mig, ville dela denna ljufva glädje med eder. Äfven jag har nu lärt mig inse, att den sanna kärleken ej är förbunden med människans ställning i lifvet, utan när två hjertan finna hvarandra, då måste det yttre irrblosset försvinna för den himlalåga, som i dessa spridd sitt ljus. Och var viss på, herr grefve, att mitt hjertas öfvertygelse hädanefter är, att kärleken jemnar allt. Må världen tro hvad den vill. "Ni är högsinnad, yngling", sade grefven, och undet det han omfamnade honom, bifogade han: "ädlingarne hafva nu fått en lärdom. Den var bitter att emottaga, men hvilka ljufva frukter har den, icke med sig! jag vill ej för alla världens skatter hafva den olärd. Och nu måste vi tömma en skål för detta pars lycka och välgång." De satte sig alla vid ett af de öfverfyllda borden; men hastigt reste sig åter grefven och bad dem vänta en stund, till dess han återkom, hvarpå han försvann utom dörren. De hade ej väntat länge, förrän

dörren åter slogs upp, och grefven trädde in i spetsen för hela sin talrika tjenstepersonal, hvilka han anvisade platser omkring borden. Sedan han återtagit sin plats vid Langstens sida, yttrade han, under det han med en glad blick öfverfor de nya gästerna: "Ingalunda vill jag sakna gäster, då jag tömmer min dotters och hennes blifvande makes skål," och vändande sig till henne tillade han: "jag tror icke, att de nyinbjudna gästerna äro dig obehagliga." En under tårar taacksam blick var hennes svar. Han förstod svaret och höjde sitt glas och utropade: "skål för min dotters och hennes blifvande makes lycka och välgång!" Alla glasen höjdes, och få äro de skålar, som tömmas med så känslofulla, välmentä hjertan, som denna skål för ädlingens dotter. Glädje och taacksamhet strålade ur allas blickar mot det öfverlyckliga paret. — Sedan äfven gamle Langsten föreslagit en skål och med detsamma ställt några gripande, allvarliga förmaningsord till sin son, hviskade Wendla några ord i Arthurs öra, lemnade sin plats vid hans sida och gick bort till en ung flicka, som satt vid sidan om en likaledes ung man. Flickan var hennes kammarjungfru. Hon fattade bådars händer och bad dem följa sig fram till hennes far. De gingo fram till grefven. "Min far," sade Wendla, "se, här är ett par, som sammanlänkats genom kärlekens band. Men de äro fattiga, så att deras utsigter äro mörka till någon förening i framtiden. Men jag har mig bekant, att deras kärlek är ren och oskrymtad. Har ni gjort er dotter lycklig, gör då på samma gång äfven dessa lyckliga". Ett ljusst leende flög öfver grefvens ansigte, han reste sig upp, lade deras händer tillsammans och sade: "må ni förenas; jag skall med Guds hjälp betrygga eder framtid", och för andra gången låg ett öfverlyckligt par på knä vid hans fötter, och tårar talade äfven nu sitt tysta, härliga språk. "Mina vänner," sade grefven, "mången fest har jag upplefvat i denna sal, men aldrig har jag upplefvat någon med så sköna känslor som denna, jag tycker mig vara omfläktad af himmelsk frid. En engel ler mot mig

ur hvarje öga. Ljusen i kronorna lysa dubbelt klarare. Tack skall du ha, min älskade dotter, för det du var ståndaktig. Hade du gifvit efter för min dåraktiga vrede, då skulle jag aldrig fått känna den glädje jag nu känner”.

Sedan äfven det sist förenade parets skål blifvit tömd under allmänna lyckönskningar, stod gamle Langsten upp och sammanknäpte händerna till tacksägelse. Exemplet följdes af alla, och samma ord, som den gamle högt uttalade, gingo tysta från hvarje hjerta och stego upp till den Eviges tron.

Morgonrodnaden skimrade redan i öster, då sällskapet upplöstes, och hvar för sig gick att njuta några timmars hvila. Endast Arthur och Wendla voro för lyckliga öfver den oväntade utgången af deras eldprof för att tänka på någon hvila. De gingo i stället upp på hennes rum för att i ensamhet få öfvertänka den flydda nattens tilldragelser, hvilket allt ville förefalla dem endast som en ljuf dröm. Just som de hade satt sig ned vid hvarandras sida, kastade solen sin första stråle in genom fönstret. Den fann henne, der den fann honom.

IX.

Alise och Gerda, som vi lemnat ensamma i fiskarens boning, voro öfverlemnade åt den mest pinsamma oro och fruktan. Tysta sutto de vid hvarandras sida och räknade nattens i deras tycke evighetslånga timmar. De väntade och väntade, och ju mer deras väntan blef besviken, ju mer stegrades deras oro. Det hade lidit till öfver midnatt, och ännu var ingen kommen. Båda följdes de åt ner till stranden och blickade bort mot det i fjerran skimrande slottet. De lyssnade med återhållen andedrägt, men förgäfvos. Gode Gud, gif att intet ondt måtte hända dem, suckade Alise, och båda återvände mot hemmet med bekymrade hjertan. Men de hade icke gått långt förr än en glad sång nådde deras öron. De lyssnade, den hördes i riktning mot slottet. Snart hörde de äfven

snabba årslag, och inom kort kunde de i månljuset skyymta en båt, som styrde rakt mot holmen. De skyndade åter ned till stranden och afbidade med otålig spänning den ankommande. Då båten lagt till, sprang derur en af Pamarosas betjenter. Han varseblef strax flickorna, helsade muntert, och på Alises brådstörtande fråga efter far och bror, gaf han det svaret, att han enkom var kommen dit för att underätta dem, att de på slottet nu som bäst höllo på att tömma fröken Wendlas och Arthurs förlofningssskål. I några raska drag omtalade han grefvens bifall, de derpå följande tilldragelserna samt den glädje, som intagit allas hjertan. "Dessutom kan jag ge er en vink om, att herrskapet troligen åtföljer er far och bror hit i morgon. Och nu, god natt!" — De öfverraskade flickorna fingo knappast tid att säga sitt tack för den kärkomna underrättelsen, förr än båten var långt ute på vattnet. "Herren vare lofvad", sade Alise och tryckte Gerda i sina armar, och med af glädje uppfyllda hjertan gingo de nyss så bekymrade flickorna åter upp till hemmet. Här började de att med ifver ställa i ordning för emottagandet af de förnäma gästerna, och när om morgonen solen tittade in om rutan, voro rummen i fiskarens boning tillpyntade på det smakfullaste sätt. Derefter ombesörjde de sin egen toilette, och snart stodo de båda blomstrande flickorna vid fönstret, förnöjda med hvad de uträttat, och hoppades snart få se de väntades båt lägga ut från motsatta stranden. Det dröjde emellertid länge, och solen stod redan på sin middagshöjd, då Gerda utropade: nu komma de: och båda gjorde sig redo att vara dem till mötes nere vid stranden. Efter det de landstigit, presenterade Arthur för grefven och Charles Bojard de djupt rodnande flickorna. Grefven bjöd Gerda armen och Bojard Alise, hvarefter sällskapet satte sig i rörelse mot fiskarens boning. Under vägen samspråkades lifligt om ett och annat. Endast Charles Bojard hade med ens blifvit tyst och gick försänkt i tankar vid Alises sida. Framför dem gingo Arthur och Wendla. Han såg, att deras blickar, fulla af obeskriflig fröjd,

ständigt hvilade på hvarandra, och ju mer han såg detta, ju mer kände han sitt eget hjertas tomhet. Hans blickar fästades på den bredvid honom gående blyga tärnan, och hans hjerta upptogs blott af *en* fråga: kan icke jag blifva likaså lycklig som dessa? De hade emellertid redan uppnått huset, och alla hade inträdt utom Charles och Alise, som sig sjelfve omedvetet hade blifvit lite efter. Omedvetet tryckte han den välförmade armen, som hon ville lossna för att bjuda honom gå före sig in; omedvetet kom hon att rodna, då deras blickar för ett ögonblick möttes, just som han trädde in om dörren.

Eftermiddagen tillbragtes under allmän munterhet, och de förnäma gästerna funno sig förträffligt i den anspråkslösa, men snygga och treffliga boningen. Det hade redan börjat skymma, och gamle Langsten och grefven sutto ännu förtroligt samspråkande om deras barns framtid, under det de unga togo sig en aftonpromenad omkring på holmen. Bojard (hvilken i det unga sällskapet kallades Charles) och Alise gingo äfven nu vid hvarandras sida något bakom de öfriga och voro nu upptagna af ett förtroligt samtal. Plötsligt stannade de vid en liten trädgårdssoffa under en grenrik bok. Han hade fångat de blyga ögonen, så att de nu hvilade på honom med ett uttryck af himmelsk ljufhet. Han slog sin arm om hennes lif och sade med sakta röst: Alise! — Charles! stammade hon tillbaka och lutade sitt hufvud intill hans axel. Han böjde sig ned, och den första kyssen brann på hennes skälfvande läppar. — — — — —

X.

Åter hade en ny vår strött sina blommer öfver fälten; åter hade skogarne iklädt sig sin gröna skrud; åter sjöngo foglarne sina klingande vårsånger; åter började dessa att bland nordens mossor reda sitt bo. — Djupt inbäddadt bland blommiga lindar låg grefve

Pamarosas slottskapell. I det med blommor och grönt smyckade templet brusade härligt orgelns toner. Framför altaret stod den vördade läraren, och ett högtidligt allvar stod att läsa på hans af silfverhvita lockar omgifna höga panna. Framför honom knäböjde vid altarrunden trenne brudpar, färdiga att på hans fråga aflägga lifvets löfte. Hvilka dessa brudpar voro, har icke helt säkert läsaren redan gissat. Sedan ringarne vexelats och vigseln var försiggången och den sista hymnen förklingat genom tempelhvalvet, trädde grefven fram till de unga makarne, och sedan han gifvit alla en hjertlig lyckönskan, bifogade han särskildt till sin dotter och Charles Bojard dessa ord: "Edert jordiska adelskap har visserligen förbleknat genom dessa edra ringångna förbund, men hvad betyder väl det! Vid grafvens rand förbleknar ändock den jordiska glansen fullkomligt. Men hjertats adel, den I genom ert handlingssätt ställt i främsta rummet, den förbleknar aldrig, den skall bortom grafven stråla i ett långt härligare ljus. Derfor fortsätten som I börjat eder bana genom lifvet. Frågen aldrig efter, om I blifven misskända af världen: himlen misskänner eder aldrig. Låten endast edert lifs sträfvan gå ut på att blifva goda menniskor, ty endast det goda bär frukter för evigheten." — Och dertill gifve Herren eder sin nåd", tillade gamle Langsten. "Amen!" klang på en gång från brudparens läppar.

Och solen sjönk ned bakom bergen och gaf åt trädens toppar sin afskedskyss, och daggens perlor summo i blommornas kalkar, och trastens aftonsång förklingade i behagliga drillar, och stjernorna tittade nyfiket ner genom den blåa pellen. Den skuldbelastade jorden återspeglade en hägring af himlens frid.

DÖFSTUMSFlickAN.

THE STEIN SELTOR AM

En härlig Junidag har uppgått öfver jorden. En strålande sol, blommiga fält, grönklädda parker, foglarnes sånger, porlande bäckar, med ett ord hela naturen instämmer i *en* kör: sommaren är kommen. Den kalla, bitande vinterstormen har gifvit vika för ljummare fläktar, de gråa, mulna och dystra dagarne ha' förbyts i ljusare och gladare. Och när så är förhållandet i naturens rike, i den yttre, människan omgifvande världen, så möter oss här den frågan: Efter som naturen bär pregel af lycka och sällhet, männ' människan också är lycklig och säll? Vi svara: Hon borde åtminstone vara det, och hon är det ock i viss mån, såvida hennes hjerta icke är helt och hållet omslutet af sinliga lustars jernhårda boja och således otillgängligt för hvarje högre, ädlare känsla. Hvad är väl naturen för ett sådant hjerta? Blott en död bokstaf, blott ett: det skall så vara, det är så verdens gång. Vi kunna ej nog beklaga en så tänkande människa. Hvad är hennes lif? Jo, fattigt, glädjelöst och tomt. Hvad har hon haft i lifvet? hvad har hon, då en gång mannen med lian afklipper det enda hon eger, hennes jordiska tillvaro. Här lefde hon blott för sig sjelf och sina lustar. Den skönhet, som består i upphöjda känslor, i ädla tänkesätt, i gerningar, som bestämma den inre människans värde, kände hon visserligen till namnet, men det var för henne endast en tomhet, det tillfredsstälde ej det låga och djuriska i hennes instinkt. Det mörker, som allaredan här hade lägrat sig öfver hennes hjerta, var en förutsättning af det mörker, hvori hon på andra sidan grafven blifver försatt,

der skönhet blir för henne främmande äfven till namnet. Ett sådant jordebarn kunna vi med skäl kalla olyckligt, men hvar skola vi finna fröet och orsaken till hennes olycka? Ingenstädes utan i hennes egen barm, i hennes eget förderfvade hjerta. — Vi kunna ej förneka, att glädjen och lyckan hafva sina mellan-stunder af sorg och olycka. Men just detta är en lycka i olyckan. Hvad vore glädjen, om icke sorgen hade varit dess föregångare, hvad vore lyckans helande balsam, om icke sorgens törntagg hade sårat vårt hjerta. Vi kunde omöjligt njuta af glädjens vin, om vi icke en och annan gång smakat på sorgens galldryck; det samma som skalden så skönt intygar:

”Hvad vore glädjen utom sorgen,
Hvad vore lifvet utan dödens aning,
Och ljus och skönhet utan skuggig grund.”

Menskan må intaga hvilken ståndpunkt som helst i samhället, hon är i viss mån besjälad med lycka och sällhet, såvida hon har ett hjerta.

Dessa reflexioner öfver människans lycka och olycka har jag blott velat teckna som en liten inledning till den skizz jag här i korthet återger.

Hon föddes i ett lyckligt hem. Guds änglar, moderskärlek och fadersömhet stodo vakt kring hennes vagga. Hon slumrar: var tyst, stör ej hennes slummer. Hon ler; se hur himmelskt och skönt; så kunna blott änglar le. Hvarför ler hon? Kanhända en liten syster från ljusets boningar visar sig för hennes himlaborna själ. Sådan är den första morgonväkten i hvarje människas lif. Hvarför, o du sorgliga fråga! hvarför är aftonen mången gång så mörk, dy-ster och hotande? Jo, därför att så många bland lifvets ödemarker förlora sitt barnasinne. Hur skönt därför, när ett barns ögon allaredan från vaggan få glänta på evighetens portar, och dess lilla hjerta bryster innan det tagit det första steget på denna svekets ö.

Men tiden gick; den lilla växte. Hon började iakttaga hvad som försiggick omkring henne. Hon

trifdes så godt vid den ömma modersbarmen. Hennes ögon stråla så milda, då de hvila på modrens. Snart kom dagen, då hon började stappla sina första steg från vaggan — sina första steg mot grafven. Hvilken glädje för faders- och modershjertat! Men i hoppet förutsågo de ännu en glädje, nemligen den, att snart skulle deras kärleks underpant från egna läppar framstamma det kära modersnamnet. De väntade och väntade, men hoppet bedrager så ofta. De blåa, klara ögonen talade sitt tysta språk, men tungans band förblef olösligt. Modrens blickar skymmas af tårar, då hon med den lilla i famnen ser hennes bemödanden att framjollra ett ord. Hennes läppar röra sig, men modren förstår ej, hvad den lilla vill säga; hon kan endast svara med ömma kyssar. — Gråt icke, sörande moder! himlen handlar alltid väl. Hvem vet, hvad framtiden döljer i sitt sköte? jorden är ju blott en förgård till vårt rätta fädernesland, jordelifvet blott en förberedelse för det eviga. Gå henne före med en goda exempel. Hennes tungas band skall bli löst en gång, om icke förr, så för att instämma i de sällas segersång.

Hennes barndom förflyter. Hon är frisk och blomstrande. Ur hennes djupblå ögon framlyser godhet, förstånd och ett rent hjerta. Goda genier följa hennes fjät; de stå om natten vakt vid hennes läger. Hon svärmar bland blommor, — sjelf är hon ju en blommas lika stum som naturens. Kanhända de förstå hvar- andras tysta språk. Med ett ord: hon var lycklig. Menniskan kan vara lycklig under hurudana omständigheter som helst, blott hon har ett godt samvete. —

Vi förflytta oss några år framåt i tiden. Vi återfinna samma flicka på ett döfstumsinstitut vid stadens L—. Här skulle hon under nitiska lärares vård bland andra göras skicklig att genom teckenspråk kunna meddela sina tankar och inhämta andras, samt, om möjligt, äfven få uppöfva talorganen så mycket, att hon skulle kunna yttra några ord på det älskade modersmålet, om än aldrig så otydliga.

Den tionde Junidagen randades. Sommaren stod i sin skönaste blomstring, och den ljumma vestan suckade i lindarnes lummiga kronor. Från toppen af döfstumsinstitutets ståtliga byggnad svajade stolt en fana för vinden. Det var i dag examen, hvarefter de unga, som här åtnjöto undervisning skulle hemförlofvas. Jag gick dit, trädde upp i dessa höghvälfda salar och afhörde, medan de särskilda klasserna aflade sina examensprof. Och dessa prof vittnade i sanning om nit från lärarnes sida och flit från lärjungarnes; ty enligt min tanke är det ett svårt och mödosamt arbete både för lärare och lärjungar. Jag trädde in i sjette afdelningens lärosal. Inom den halfeirkelformiga lärjungaringen gick den vördade läraren och tolkade religionens heliga sanningar. I denna ring finna vi äfven vår omtalade flicka. Der återfinna vi barnet som en utbildad ungmö. Hon stod framför läraren och besvarade så godt som sig göra lät de frågor han stälde till henne. Men hvad icke hennes mun förmådde uttala, det tolkade omisskänneligt hennes sköna blickar, dem hon med törtroende och utan fruktan fästade på läraren för att uppfånga hvarje ord, som gick från hans läppar. Hon var icke, hvad man i ordets egentligaste bemärkelse kallar utomordentligt vacker, men hon hade något tilldragande, något (om jag så får uttrycka mig), som man måste älska. Detta ögonpar, som "ur blåa kalkar log", dessa kinders friska rodnad, det trygga, det lugna i hennes väsen, detta väckte uppmärksamhet och beundran.

Sedan undervisningsprofven på lärosalarne afslutats, skulle uppvisningen i gymnastik försiggå. Först uppträdde flickorna i deras nätta gymnastikdräkter. Alla sågo så lyckliga och glada ut, och genom den raskhet och färdighet, hvarmed de utförde sina gymnastiska öfningar, bevisade de en vighet och styrka, ovanlig för deras kön.

Snart gör denna flicka sitt utträde i världen. Mätte hennes återstående lif blifva lyckligt, som hennes barndom varit det. Äfven inom hennes hjerta börja väl hittills okända känslor uppspira. De själ-

fulla ögonen, som nu så trofast blickade in i lärarens, komma nog en gång att inför en yngling aflägga den bekännelsen, som munnen knappast kan uttala. Jag tillägger: Lycklig den yngling, som en gång får blicka in i dessa ögon och på sig sjelf tyda deras tysta språk. Lycklig den, som får trycka den första kyssen på dessa läppar, som aldrig öppnats för ett ondt ord. Kärlekens skönaste språk är långt ifrån det, som består i en mängd tillgjorda fraser och förblommerade talesätt. Nej, det tysta språk, hvars högsta yttringar äro djupa suckar och hjertats slag, det är den kärlek, hvars öfverjordiska sällhet språket är för fattigt att i ord återgifva. Och när två blifvit dragna till hvarandra af ett djupt inre tvång, det må vara så eller så, endast de älska hvarandra, endast de blifva öfverens om att dela ljuft och lett här i främlingskapets land, hvad göra då världens nästan alltid förhastade omdömen och mängdens bittra hånlöje. Detta hånlöje skall förr eller senare dö bort på bleka, darrande läppar! — — — — —

Och nu farväl, du älskliga döfstumsflicka! Du är nu ett af de frön, som jag planterat till de många andra i mitt minnes blomsterland. Der skall du frodas och växa, ty du har fallit i god jordmån. Det var en af min lyckas dagar, då jag fick skåda dig. Himlen inneslute dig i sitt skydd. — Och så vandra vi åstad igen ut i lifvets strider. Aldrig skola vi sucka och klaga. Om domaren, som bor inom vår egen barm, icke uppträder som vår åklagare, utan gillar våra handlingar, då är allt väl, ty detta är Guds röst i vårt hjerta, som gillar det goda och hatar det onda.

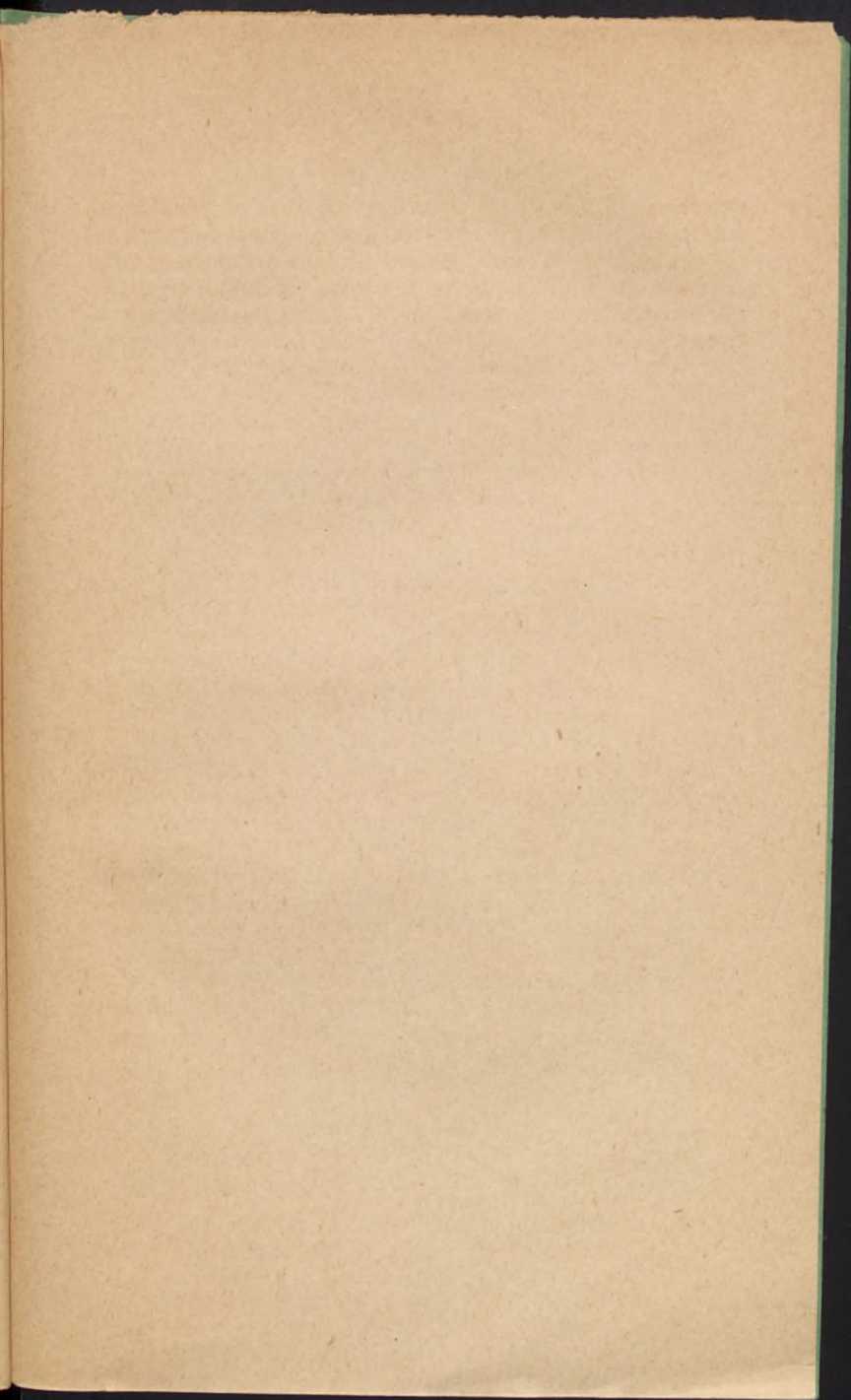
”Jordens oro viker
För den frid, som varar.
Grafven allt förliker,
Himlen allt förklarar”.

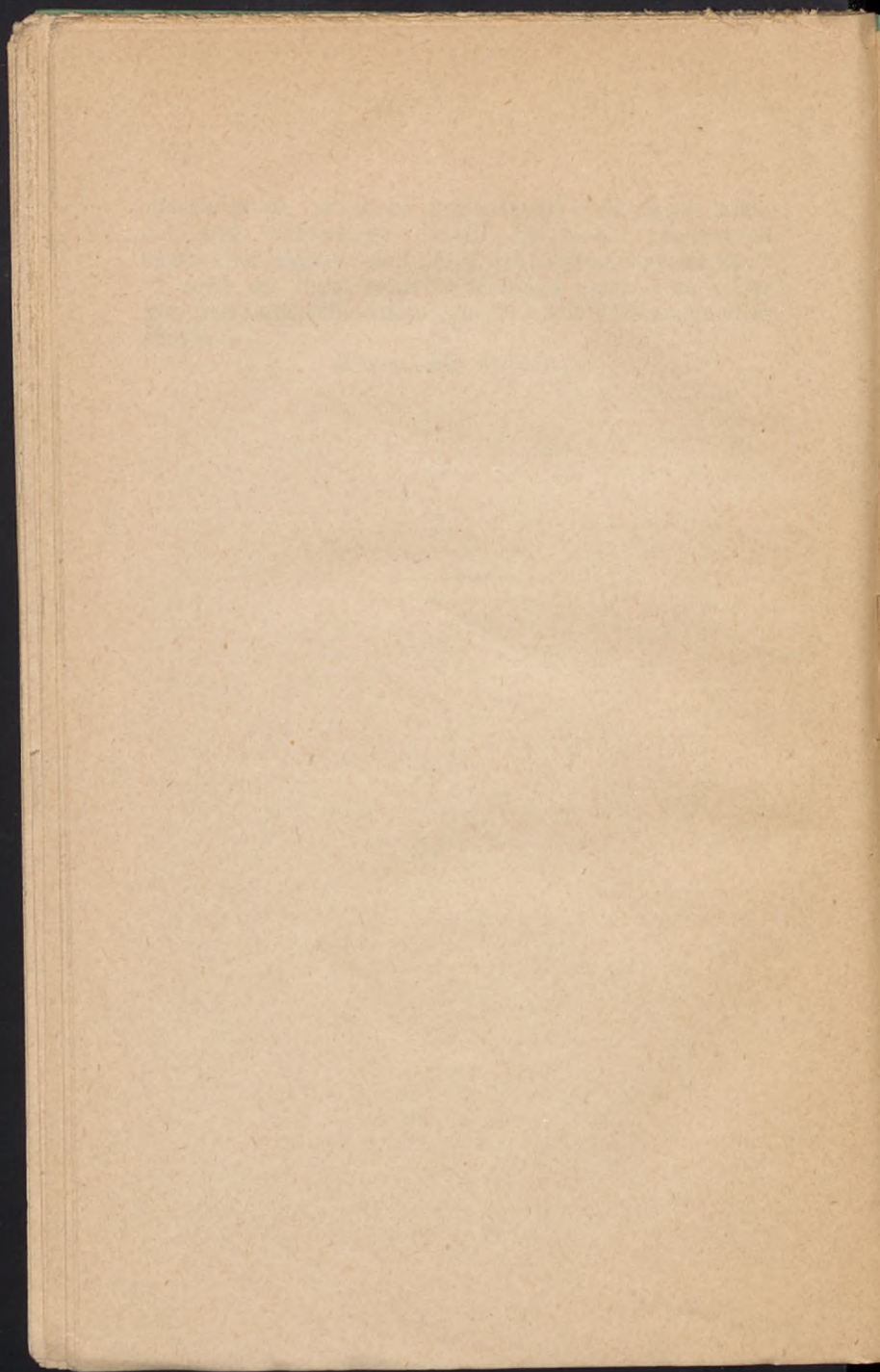
säger skalden. Och när så är, hvarför sucka och klaga! Timmarne flyga ju undan som svalor, och vi veta ej ordet af, förr än en grafkulle är det enda kän-

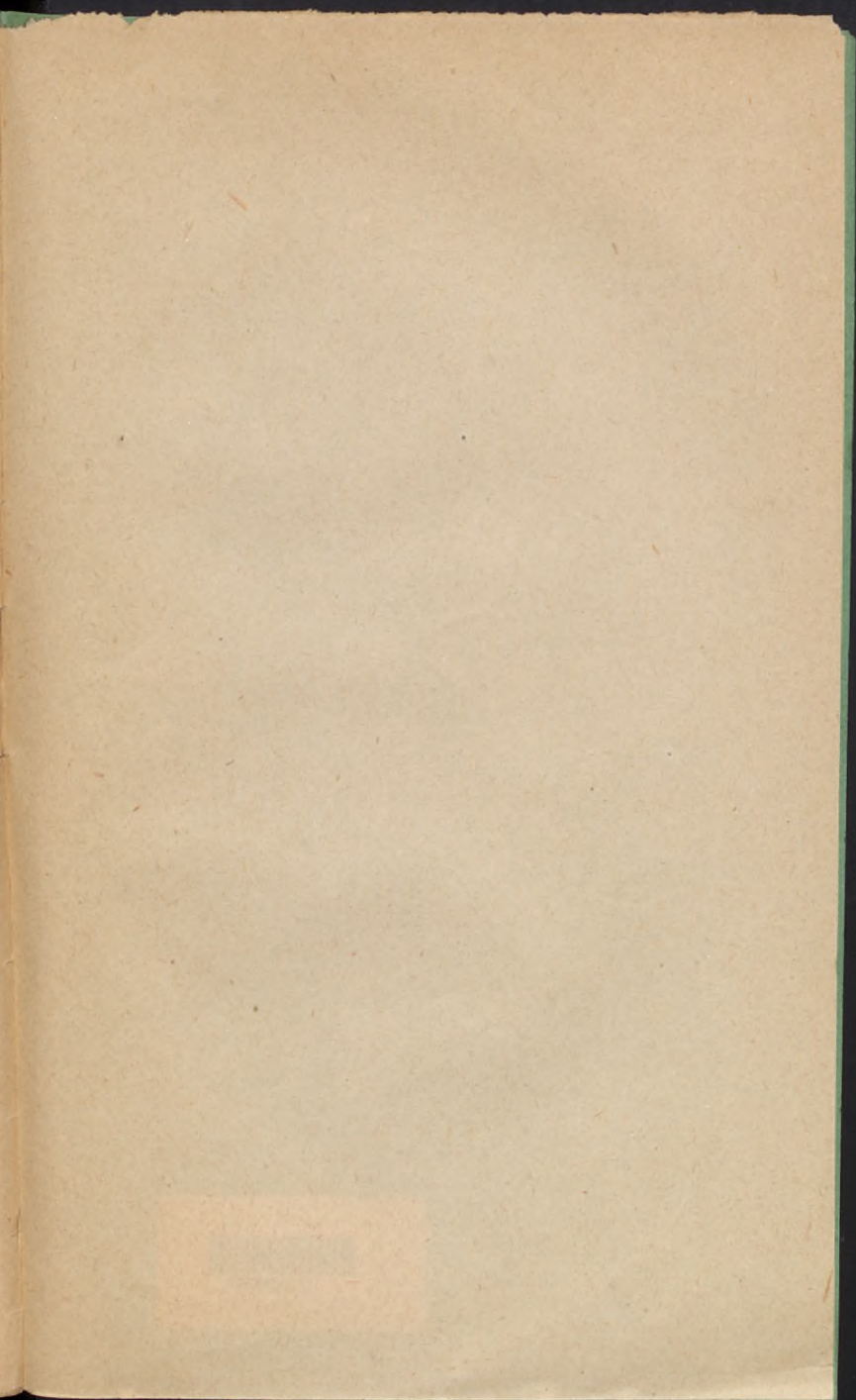
netecknet på, att vi ha lagt oss till hvila på vår möda och strid. Hvad gör det då, om vi här vandrat på rosor eller släpat oss fram vid armodets krycka, blott vi med ett lugnt samvete nedstiga i det tysta. Det gör detsamma till saken, om vi varit döfstumma eller blinda. —

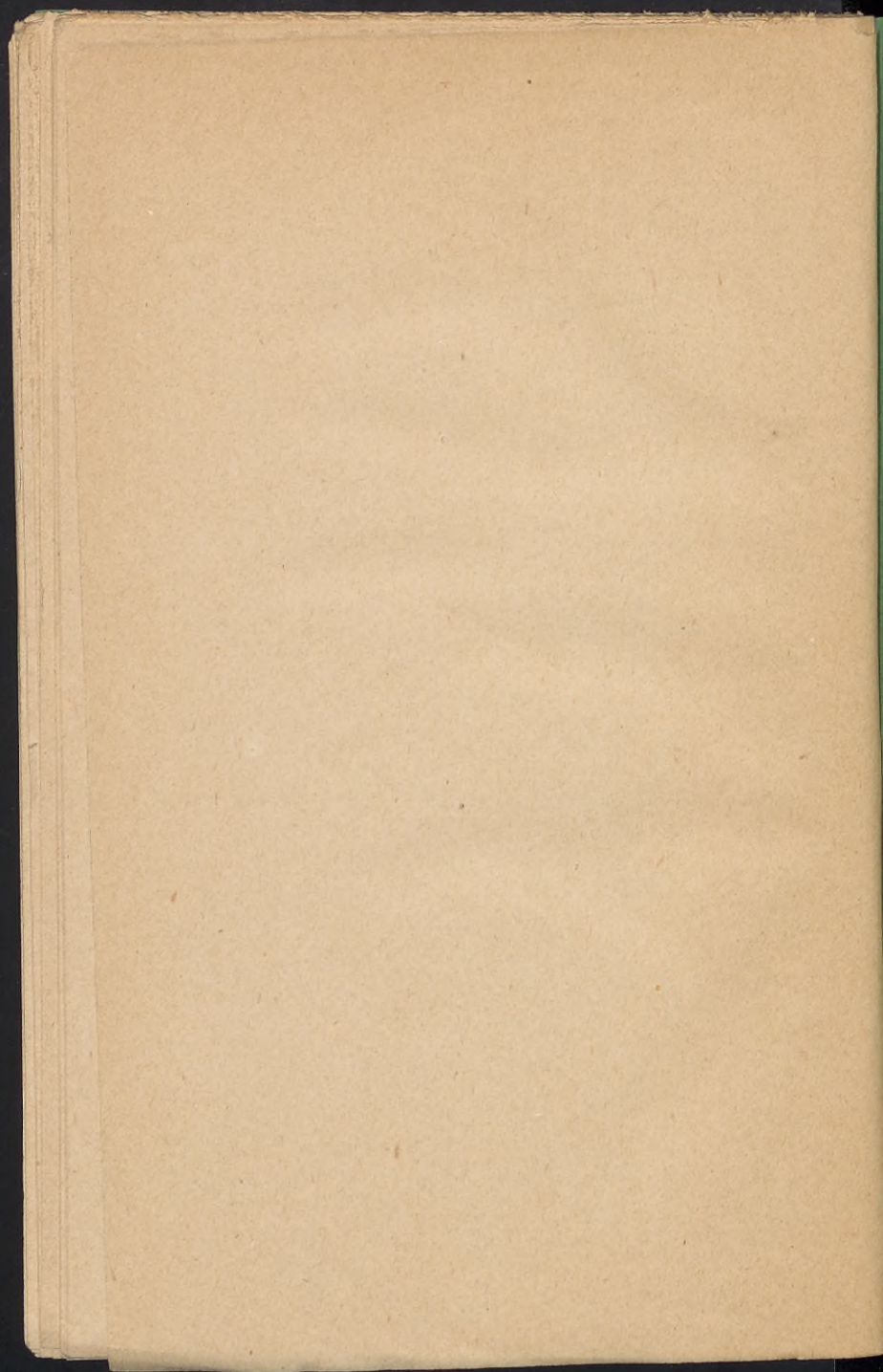
Himlen allt förklarar.

1001850112

